

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 14 / IV legislatura / Primer període

Dijous, 2 de juliol de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 11

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la seguretat de les indústries químiques (Reg. 1083) (Punt trenta-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 571).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la seguretat dels polígons petreoleo-químics (Reg. 1079 i 1906) (Punt trenta-dosè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Gimeno (IC) (p. 571).*

El president dóna la benvinguda a una delegació de Baden-Württemberg, encapçalada pel ministre president del land (p. 574).

Posició conjunta dels grups no presentants: Sr. Llorens (P) (p. 574), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 574) i Sr. Sabanza (CiU) (p. 575).

El Sr. Gimeno (IC) intervé per al·lusions i per contradiccions (p. 578) i el Sr. Sabanza (CiU) li respon (p. 578).

SUMARI (2)

Posició dels grups presentants: *Sr. Bargalló (ERC)*, que intervé també per contradiccions (p. 578).

Votació conjunta: *rebutjades per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 579).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general dels geriàtrics de Catalunya (Reg. 1645 i 1920) (Punt trenta-tresè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Barenys (S)* (p. 580).

Posició dels grups: *Sr. Barceló (P)* (p. 581), *Sra. Mayol (IC)* (p. 581), *Sr. Reguant (ERC)* (p. 582) i *Sr. Padrós (CiU)* (p. 583).

La Sra. Barenys (S) intervé per contradiccions (p. 584).

Votació: *rebutjada per 40 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 584).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional (Reg. 741) (Punt trenta-quatrè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Rañé (S)* (p. 584).

Posició dels grups: *Sr. Barceló (P)* (p. 585), *Sr. Saura (IC)* (p. 585), *Sr. Reguant (ERC)* (p. 585) i *Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 585).

Votació: *rebutjada per 36 vots a favor, 44 en contra i 2 abstencions* (p. 586).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política penitenciària (Reg. 1261) (Punt trenta-cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Oliart (S)* (p. 586).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació, i 2 i 3, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC)* (p. 587).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 588), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 589) i *Sr. Orriols (CiU)* (p. 589).

El Sr. Rodri (ERC) intervé per contradiccions (p. 590).

Posició del grup presentant: *Sr. Oliart (S)* (p. 590).

Votació del punt primer de la Moció: *rebutjat per 44 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 591).

Votació dels punts segon i tercer de la Moció: *rebutjats per 42 vots a favor, 64 en contra i 2 abstencions* (p. 591).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'atur a Catalunya (Reg. 425) (Punt trenta-sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 591).

Esmenes del G. Socialista (núm. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Rañé (S)* (p. 592).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 593), *Sr. Saura (IC)* (p. 594) i *Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 594).

Posició del grup presentant: *Sr. Reguant (ERC)* (p. 594).

Votació del punt primer de la Moció: *rebutjat per 8 vots a favor, 86 en contra i 6 abstencions* (p. 595).

Votació del punt segon de la Moció: *rebutjat per 10 vots a favor, 84 en contra i 6 abstencions* (p. 595).

Explicació de vot: *Sr. Saura (IC)* (p. 595).

La cambra serva un minut de silenci en record i homenatge de l'escriptor Joan Fuster (p. 595).

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 11.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, del secretari primer, de la secretària tercera i del secretari quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

(El vice-president primer dirigeix el debat en absència del president.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

El punt 31 de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat de les indústries químiques, presentada per l'illustre diputat senyor Josep Bargañó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per defensar la Moció, té la paraula l'illustre diputat senyor Bargañó. *(Pausa.)*

M'indica el senyor Gimeno que sí, que es podrien agrupar les dues perquè crec que és aconsellable, i llavors, després de la intervenció de l'illustre diputat d'Esquerra Republicana, podrà intervenir el senyor Gimeno.

Gràcies.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre la seguretat
de les indústries químiques**

El Sr. BARGAÑÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats —i especialment, d'entrada, mostrar el meu agraïment a aquells senyores i senyors diputats que fan cas de l'horari de la cambra i a les deu són presents—, arran de l'accident de TDESA, el divendres 8 de maig a Tarragona, aquest diputat va presentar una interpellació amb caràcter d'urgència, que va entrar dilluns següent a primera hora del matí, i que per motius parlamentaris absolutament raonats, doncs, avui dia 2 de juliol substanciem la Moció subsegüent.

Arran d'aquell accident a TDESA, a Tarragona es va convocar una manifestació el dijous dia 14, convocada per la Federació d'Associacions de Veïns de Tarragona i amb el suport explícit, constant, de manera impresa, de diversos comitès d'empresa, associacions de botiguers, sindicats, grups ecologistes i organitzacions polítiques diverses, entre les quals hi ha els sis partits polítics representats en aquesta cambra —si més no, teòricament, perquè algun partit en aquests moments no té cap representant aquí—, aquells sis partits polítics: Partit Popular, Convergència Democràtica de Catalunya, Unió Democràtica de Catalunya, Partit dels Socialistes de Catalunya, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya.

Aquella manifestació fou convocada —hi insisteixo— amb els suports esmentats, amb una plataforma reivindicativa que contenia set punts, que en tot cas resumiré: primer, la petició d'una plena seguretat del complex petroquímic; segon, la finalització, abans d'acabar l'any, de la tercera fase del Plaseqta, que inclogués plans d'informació a la població i d'evacuació; la tercera, l'execució d'auditories mediambientals i de seguretat,

realitzades per tècnics independents; la quarta, la creació d'una xarxa de detectors; la cinquena, l'elaboració d'un estudi d'impacte mediambiental; la sisena, la creació d'un consell de medi ambient, i la setena, la creació d'una unitat de cremats.

En aquesta Moció que presentem avui a la consideració del ple d'aquesta Cambra, una moció que consta d'un preàmbul i de dotze punts, es recullen aquests set punts, unànimement recolzats i reclamats en aquella manifestació en la qual participaren, a més, d'aquest diputat que els parla, representants qualificats i càrrecs electes a nivell municipal, a nivell comarcal, a nivell nacional i, fins i tot, a nivell estatal dels partits que es sumaren a aquella convocatòria. En aquesta Moció que presentem avui no es recullen només aquests set punts, sinó d'altres.

Per exemple, es recull la petició que la línia ferroviària Reus - Roda de Barà, línia que fou clausurada sense comunicació directa i sense consulta per la Renfe, sigui tornada a posar en funcionament pel que fa a la línia de transports de viatgers; una petició que creiem, a més a més, bàsica per dos motius: primer, perquè és bastant insultant per als habitants de les poblacions que estan al voltant d'aquesta línia que la línia sigui utilitzada per a transport de mercaderies del complex petroquímic i, en canvi, no pugui ser utilitzada avui dia per a transport de viatgers, i, segon, perquè aquesta línia és un dels mitjans més lògics a l'hora d'evacuar els habitants d'aquella zona. Però aquest punt, que no estava inclòs en aquella manifestació, és un punt que, no literalment de la manera que presentem, però sí en el seu mateix sentit i esperit fou recollit també unànimement pel Consell Comarcal del Tarragonès, Consell Comarcal del Tarragonès, en el qual són presents representants de municipis que formen part d'organitzacions polítiques que estan en aquest Parlament, com el Partit Popular, Convergència Democràtica, Unió Democràtica, Partit dels Socialistes i Esquerra Republicana.

D'altres punts que recollim en aquesta Moció són punts que tradicionalment han estat defensats per col·lectius ecologistes o per organitzacions veïnals i algun d'ells, com la petició de l'establiment de les màximes mesures possibles de seguretat en els centres escolars que estan situats en el perímetre dels complexos petroquímics del nostre país, i en el cas concret, per ser el més patent, del complex petroquímic de Tarragona, és una petició també unànimement acceptada en aquella ciutat i, a més, és una petició que, d'una manera o altra, entra en la més mínima lògica de seguretat.

Tots aquests punts, tant el preàmbul com els dotze punts de la Moció, tenen un mateix nexa comú i que ja vam esmentar en la interpellació que ha donat motiu a aquesta Moció, que és el fet de reclamar la solidaritat amb els ciutadans i les ciutadanes de tots aquells llocs del país que han de conviure amb instal·lacions industrials químiques, electroquímiques o petroquímiques d'alt risc i, especialment, amb els ciutadans i les ciutadanes dels barris i de les poblacions que es troben al voltant o dins mateix del doble complex petroquímic del Tarragonès i el Baix Camp.

I recollint allò que va tenir de positiu la sessió plenària d'ahir a la tarda, i oblidant-me d'allò que va tenir de negatiu la mateixa sessió plenària d'ahir a la tarda, jo intentaré parlar clar, i intentaré també ser al més honest possible. I em dirigiria a tots vostès, i en especial a tots vostès, senyores diputades i senyors diputats del Grup de Convergència i Unió, del Grup de la majoria.

ria d'aquesta cambra, per fer-los algunes reflexions. Primer, jo els demanaria que no utilitzessin de manera absolutista la seva majoria absoluta, una majoria absoluta que jo no els discutiré, perquè és donada per lliure elecció del poble de Catalunya, però que en tot cas —hi insisteixo—, els pregaria que no la utilitzessin de manera absolutista.

Segon, no voldria insistir en un fet en què ja vaig insistir, que ja he apuntat, però em sembla just que allò que es demana a Tarragona es mantingui en aquesta cambra; que aquelles posicions que a Tarragona són clares i són diàfanament clares, es mantinguin en aquesta cambra; que allò que diputats del Grup de Convergència i Unió, Minoria Catalana al Congrés de Madrid, demanen al Congrés de Madrid, sigui el mateix que el que conté el posicionament que vostès fan en aquesta cambra. Però és que a més a més jo aniria més enllà, i els diria que, a mi personalment, i suposo que al Grup Parlamentari al qual tinc l'honor de pertànyer, a mi personalment no m'interessa que m'aprovin la Moció: m'interessa que el Govern de la Generalitat faci allò que conté la Moció.

És a dir, si vostès em diuen: «miri, escolti, no els votarem, els dotze punts de la Moció, i no els votarem perquè el nostre Grup considera que aquí» —com alguna vegada hem sentit— «tenim la majoria i s'aprova allò que proposem», jo ho acceptaré; ho acceptaré. Podré no entendre, però potser comprendre, però el que a mi m'interessa, el que el nostre Grup l'interessa i el que en definitiva, el que interessa els habitants del Tarragonès i el Baix Camp, i de totes aquelles zones del país que tenen al seu voltant complexos industrials químics, electroquímics, petroquímics d'alt risc, el que interessa és que d'una vegada per totes es posin les màximes mesures de seguretat possibles. I jo hi insisteixo: si el representant de la majoria de Convergència i Unió que sortirà a aquesta estrada a defensar el posicionament del seu Grup ens diu: «no els votarem, però farem això, això i això», jo em sentiré personalment, personalment, molt satisfet. No em diguin, però, que ara no és el moment adequat ni el moment oportú; venim d'un parell d'accidents succeïts el mes de maig. Aquests dies hi ha una discussió sobre un hipotètic accident a Ascó, que no és competència del Govern de la Generalitat, però que malauradament torna a succeir en el mateix lloc del nostre país... No em diguin que no és el moment adequat ni oportú perquè el Plaseqta, en les fases que existeixen, ja ha funcionat, s'ha hagut d'executar tres vegades; no em diguin que no forma part de les competències de la nostra Administració, perquè la nostra Administració, sortosament, en aquest camp, té una part molt important de competències... En tot cas —hi insisteixo—, diguin que el seu Grup no vol aprovar-les per raons que jo entendré perfectament, d'estratègia política, però jo voldria acabar aquesta reflexió final en presentar la meua Moció, la nostra Moció, que aquí no estem parlant, com en altres moments s'ha pogut parlar, d'estratègia política. I els tornaré a ser sincer: aquí no estem parlant, en el fons, d'una cosa que jo crec que és conjuntural, com el fet de tenir un senador o no tenir un senador en una altra cambra; aquí estem parlant d'una cosa molt important, radicalment molt important, que està per damunt d'emblemes de partits, de noms de partits; estem parlant de la seguretat real dels habitants de bona part del país, i estem parlant de la seva qualitat de vida. Per aquesta seguretat, per aquesta qualitat de vida, el Parlament de Catalunya creiem que ha d'apostar fortament, hi aposti aprovant la Moció o hi

aposti comproment-se el Govern a executar aquestes mesures de seguretat que unànimement s'estan reclamant des de moltes comarques del país i amb les quals tots els grups d'aquesta cambra, en aquelles comarques, hi estan d'acord.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. El senyor Víctor Gimeno podrà defensar la Moció d'Iniciativa per Catalunya del Grup Parlamentari, que és el punt 32, i que hem agrupat juntament amb el punt 31. Té la paraula l'il·lustre diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat dels polígons petroquímics

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de confessar-los que si haguéssim substanciat aquesta Moció ahir a la tarda tenia la intenció de donar-la per defensada. I ho pensava fer així perquè, després de l'exercici que vam fer, de negar evidències, d'aplicar la impermeabilitat als raonaments, d'aplicar —com va dir el portaveu del Grup de Convergència i Unió, davant del que va qualificar de llenguatge «filosòfic polític de l'oposició»— una interpretació de la democràcia lliberal, segons va dir ell, que jo crec que no és més que l'aplicació de la lògica matemàtica, no de la raó i de l'argumentació, sinó de la lògica matemàtica, ens va dir «setanta són més que set», i és clar que setanta són més que set, són més que onze, són més que seixanta-cinc. És clar que, davant d'aquesta possibilitat, que sempre setanta són més que seixanta-cinc, dius: «per què valen els arguments, per què val la raó?» I això era, a més a més, una suma de factors que em feien desistir de defensar la Moció, perquè aquest diputat, quan va passar el fet, l'accident aquest de TDESA, el 8 de maig, no sols va presentar una interpellació, sinó que va presentar catorze preguntes al Govern per tal que el Govern l'informés què és el que s'ha fet, què és el que es fa i què és el que es pensa fer per tal de garantir la seguretat del polígon petroquímic de Tarragona.

I, és clar, aquests dies jo he tingut resposta a la majoria de les preguntes; no a totes, però a unes quantes preguntes. I quan tornes a veure que s'aplica la lògica matemàtica: davant de les preguntes, unes respostes tan imprecises com algunes que els comentaré, a un se li acaba la moral de defensar amb argumentacions coses que semblen prou evidents. Perquè —els faré algun esment— jo preguntava quins són els recursos que es compten per tal d'actuar ràpidament en cas d'un accident contaminant per evitar que els ciutadans siguin perjudicats. I, és clar, diu: «Els recursos d'actuació immediata són, en síntesi: Bombers de la Generalitat, Servei d'Emergències Mèdiques, Mossos d'Esquadra i mitjans de l'Estat, de l'Ajuntament de Tarragona i de les empreses del polígon, agrupades en el pacte d'ajuda mútua.» Molt concret, molt precís i, evidentment, clarificador. Quan jo pregunto: «Quins sistemes existeixen per advertir els ciutadans en cas d'un accident i per protegir-los, en cas que sigui un accident, en cas d'emergència contaminant?», em diuen —imagineu-vos el que es fa per advertir i per protegir els ciutadans—, se'm respon amb una qüestió molt sintètica: «Els sistemes que habitualment es fan servir d'avertiment i de protecció per als veïns d'aquestes empreses són: les emissores de ràdio i

sirenes en certes indústries». Això és tot. Per protegir tenim emissores de ràdio i sirenes. I em diuen: «El disseny total d'aquestes mesures està inclòs en els treballs d'actualització del Plaseqta, en curs de realització.» Potser quan s'acabarà la realització d'aquesta actualització ja no quedaran indústries químiques a Tarragona.

Una altra: pregunto sobre si el Govern havia iniciat alguna investigació de les causes de l'accident i si se'n demanarien, en cas que en derivessin, responsabilitats a algú. I em diuen, un mes i mig després —un mes i mig després de l'accident—, diuen: «La investigació la porta a terme la Direcció General de Seguretat Industrial. Els pertinents informes per a conèixer les causes de l'incident i estudiar les mesures a adoptar seran analitzats i valorats per la Comissió de Protecció Civil de Catalunya.» Concreció total.

Quan pregunto sobre el nombre i la quantia de sancions que s'han posat des del Govern per qüestions com la contaminació ambiental per incompliment de les indústries, o per altres deficiències, se'm diu que, durant un any i tres mesos del 92, les sancions són per abocaments de residus «banals»; les úniques sancions són abocaments de residus «banals». S'han posat quatre sancions a quatre indústries per 200.000 pessetes cadascuna. I llavors diu: «D'altra banda, segons informa el Departament d'Indústria i Energia, no s'ha incoat cap expedient sancionador en matèria de normes de seguretat, ja que *normalment* les indústries petroquímiques de Tarragona compleixen la normativa aplicable.» «Normalment»... Només faltaria que «normalment» la incomplissin. Però, precisament, les sancions són quan en un moment determinat s'incomplixen. No diu que no es compleixin; diu que «normalment». Però la resposta que m'ha causat més sorpresa va ser a una pregunta que deia: «Quins informes es realitzen per avaluar els resultats del control dels sistemes de seguretat i dels abocaments de residus industrials del complex petroquímic? Quina difusió se'n fa? I, poden ser consultats, aquests informes?» Se'm diu: «Respecte als informes per avaluar els abocaments, la Junta de Residus realitza periòdicament determinacions analítiques i caracteritzacions d'aquests residus, i també avalua les declaracions anuals de residus industrials presentades per les empreses. D'altra banda, segons informa el Departament d'Indústria i Energia, per avaluar els resultats del control dels sistemes de seguretat i dels abocaments de residus industrials al complex petroquímic de Tarragona, es realitzen inspeccions de comprovació, i en aplicació de les ordres que desenvolupen a Catalunya la directiva 82/501 de la CEE, les empreses afectades realitzen les corresponents declaracions obligatòries i les entitats d'inspecció i control emeten els corresponents dictàmens.» Si això no és llenguatge filosòfic, algú m'hauria d'explicar com es pot entendre això. El que sí que queda clar és que, de totes les respostes, encara no he pogut treure pràcticament cap conclusió, excepte la que se'ns va intentar dir aquí, i que es deia des del Govern, els dies següents al 8 de maig: no ha passat res, no s'ha mort ningú, no hi ha hagut cap accident massa lamentable, perquè no hi ha hagut víctimes... Per tant, tot va bé. Va ser un accident fortuït, no se'n saben les causes, però se suposa que és irrepetible i la seguretat està garantida.

És clar, la veritat és que n'hi ha per abandonar i per dir: «si això és així, ja no em cal ni preocupar-me perquè el Govern, que està a tot arreu, se'n preocupa el suficient». No obstant ai-

xò, com que, tal com ha dit el diputat que m'ha precedit, hi havia una sensibilització en la ciutadania de Tarragona, perquè no hi ha allí la consciència ni la percepció que la seguretat està garantida i perquè hi havia unes demandes, vam fer no sols la interpellació, sinó que van presentar una moció, una moció que jo penso que és perfectament aprovable perquè no diu res més que el que els ciutadans d'aquella àrea voldrien sentir d'aquest Parlament.

El primer punt de la nostra Moció, l'únic que fa és constatar, diu que el Parlament «constata la preocupació que entre els ciutadans de Tarragona origina la possibilitat d'accidents greus de les indústries químiques del seu entorn...», i si no ho constata, i vostès em diuen que el Parlament no constata la preocupació, serà que neguem evidències, com ahir també es va dir aquí que es negaven evidències.

El segon punt és una sèrie ja de mesures que instem el Govern: una és intensificar les mesures de vigilància i control; possiblement se'm dirà que no és necessari, perquè el Govern fa totes les mesures —com hem vist—, de vigilància i de control, tot i que encara tinc una pregunta per respondre, que potser els compromet una mica més, però amb aquest llenguatge gasiu i imprecís possiblement me la contestaran: jo he preguntat quin és el nombre de tècnics amb adscripció a les respectives direccions generals que el Govern té destinats al control de les indústries petroquímiques de Tarragona, quantes visites han realitzat aquests tècnics durant l'any 91 i el primer trimestre del 92, i quins han estat els aspectes més destacables de les visites, pel que fa a deficiències observades i incompliments de normativa o altres irregularitats. No me l'han contestada, però no dubto que me la contestaran amb el mateix grau de clarificació que m'han fet fins ara en les altres preguntes.

El punt 2 d'aquestes..., d'instar el Govern, no fa referència més que a complir el punt 2 de la Moció 43/III —que l'altre dia vam comentar—, que vam aprovar al Ple del Parlament del 23 de novembre del 90, per unanimitat, i que —la vaig llegir l'altre dia— parlava d'accelerar la revisió, actualització i assumpció del Penta, de destinar-li els recursos humans i tècnics que li pertoquessin, de promoure les mesures per reduir la vulnerabilitat de les instal·lacions industrials, controlar l'abocament d'emissions i residus de les empreses i minimitzar l'impacte ambiental dels polígons químics, així com donar incentius a les accions de divulgació i conscienciació. Suposo que qui li tocarà defensar la posició de Convergència i Unió ens dirà que això —com ahir parlàvem del compliment de resolucions d'aquest Parlament—, que això ja està perfectament assolit i que és innecessari, també.

Acabem amb quatre punts més, que són: destinar recursos econòmics, estudiar les condicions d'ubicació del complex educatiu de Tarragona, exigir a les empreses químiques el compliment de la normativa sobre seguretat i prevenció de risc, i promoure la realització periòdica d'auditories mediambientals i de seguretat, molt en el sentit de les mateixes manifestacions de la gent del Camp de Tarragona, que es va manifestar en aquella manifestació pública que abans s'ha comentat.

Com que no tenim excessives confiances que s'aprovi aquesta Moció, ni tampoc —tot i que li donarem suport, per part nostra— la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, he de dir-los també que, com que no volem eludir les nostres responsabilitats, hem presentat també una petició a la Comissió

de Peticions del Parlament Europeu, en el sentit que, si des d'aquí no se'ns clarifica prou quines són les mesures que s'apliquen per complir la seguretat i prevenció de riscos per part de les empreses i quines són les mesures de vigilància i control d'aquestes instal·lacions que fa el Govern, sigui almenys el Parlament Europeu qui es pugui decidir a investigar una situació que no per intentar disminuir-la deixa de ser preocupant —i, preocupant, ho és—, perquè el risc, des del nostre punt de vista, continua existint i, per part nostra, creiem que no s'ha fet el que seria desitjable fer.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Seria bo que el Govern no apliqués tant la lògica matemàtica del setanta major que seixanta-cinc i, en tot cas, intentés aplicar alguna argumentació en el sentit de preocupar-se, realment, per la seguretat dels habitants de Tarragona.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Em plau comunicar a la cambra que està a la llotja de convidats el ministre president del *land* de Baden-Württemberg, amb una delegació d'aquest *land*. Prego una salutació.

(Aplaudiments.)

Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Llorens.

El Sr. LLORENS: Sí, gràcies, senyor president, gràcies. Senyores i senyors diputats, senyor Gimeno, per animar-lo, perquè no es desmoralitzi (*rialles*), perquè de vegades l'esterilitat en els esforços induïx a la malenconia, però quan es té la força de la raó acaben canviant les majories de les raons de la força; per tant, no solament els seus sis vots del Grup que representa vostè, sinó que també n'hi pot afegir set, hi pot afegir els del nostre Grup, tant per la iniciativa que vostè acaba de presentar com per la iniciativa que abans ha presentat l'illustre representant del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i vull anunciar aquí, a la cambra, que comptaran les dues amb el suport del Partit Popular.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Pel Grup Parlamentari Socialista, el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, senyores i senyors diputats, en el darrer Ple del Parlament es va debatre amb profunditat tota la qüestió que fa referència a la seguretat del complex petroquímic de Tarragona, la seguretat dels seus habitants, en un debat llarg: primer hi va haver el debat sobre la comissió d'estudi de seguretat industrial, i després hi van haver les dues interpellacions.

Avui el nostre Grup s'ha de posicionar sobre les mocions que el Grup d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya han presentat en aquesta cambra, i, des del nostre punt de vista, voldríem fer algunes qüestions prèvies, abans d'entrar en alguns aspectes concrets de la Moció. En primer lloc, volem dir que, davant de tota la problemàtica important i que afecta els ciutadans no solament de Tarragona sinó de l'àrea del Camp de Tarragona, la posició del nostre Grup ha estat sempre la mateixa: nosaltres creiem que no es pot fer alarmisme al voltant dels problemes de seguretat, però tampoc es pot dir permanentment que tot és perfecte. Nosaltres creiem que aquesta problemàtica cal abordar-la amb seriositat, amb responsabilitat i, al mateix temps, amb rigorositat, perquè els objectius al voltant d'aquesta

seguretat són molt clars: en primer lloc, la seguretat dels ciutadans, i, en segon lloc, la necessitat de restablir la confiança d'aquests ciutadans en les administracions i en les institucions responsables de la seva seguretat.

En segon lloc, volíem dir que aquesta és una qüestió que s'ha d'abordar sempre des d'un punt de vista unitari, conjunt, no partidista; tots els partits polítics, institucions i sectors socials afectats de l'àrea del Camp de Tarragona ho han demandat tot sovint: la darrera vegada va ser el manifest unitari signat al voltant de la manifestació que es va realitzar després de l'accident de l'empresa TDESA. Tots els partits polítics a la ciutat de Tarragona, a l'àrea de Tarragona, estem d'acord en els punts essencials a desenvolupar al voltant d'aquesta seguretat. Per tant, nosaltres estem convençuts que solament treballant en aquesta línia, una línia unitària, una línia de responsabilitat, serà possible solucionar tot aquest conjunt de problemes que tenen els ciutadans, que tenim els ciutadans d'aquella zona: problemes de seguretat, de contaminació, de residus...; és a dir, tot aquest conjunt de problemes que incideixen en el que ha de ser abordar la problemàtica mediambiental del complex petroquímic de Tarragona.

Nosaltres voldríem abordar alguns aspectes de la Moció. Sens dubte, les dues mocions que se'ns han presentat són mocions, en molts punts, que aborden —jo diria—, quasi totes les qüestions, i per tant, es feia molt difícil, des del nostre punt de vista, plantejar esmenes, i que, en certa manera, també recullen el que es va signar al voltant d'aquest manifest; hi ha alguns punts nous, però jo diria que, en conjunt, expressen el que va ser aquest manifest.

El primer punt és el que fa referència a la informació sobre l'accident a TDESA. Jo crec que aquest és el punt essencial, perquè és evident que les interpellacions, la comissió d'estudi es planteja al voltant d'un accident concret en una empresa concreta. Han passat, es pot dir, dos mesos; fa pocs dies, la Comissió de Protecció Civil de Catalunya es reunia a la ciutat de Tarragona, i deia públicament que, en aquell moment —per tant, estem parlant de fa tres o quatre dies—, la Comissió de Protecció Civil de Catalunya encara no tenia un informe sobre l'accident a l'empresa TDESA. El nostre Grup considera aquesta situació preocupant; han passat dos mesos i estem convençuts que una de les maneres de restablir la confiança dels ciutadans d'aquella zona és que hi hagués un informe. En la intervenció del conseller d'Indústria en la darrera interpellació al Ple ens va dir que l'Institut Químic de Sarrià havia realitzat ja un informe; per tant, nosaltres creiem que, en aquests moments, seria important de conèixer l'informe al voltant d'aquest accident.

La segona qüestió fa referència al compliment del conveni de col·laboració entre el Ministeri de l'Interior i la Generalitat de Catalunya per a realitzar el Plaseqta. Jo crec que la Comissió de Protecció Civil de Catalunya va expressar clarament que aquest any 1992 hauria de ser obligatòriament l'any en què el Plaseqta estigués acabat. Des d'aquest punt de vista, és urgent l'acabament; per tant, s'han d'accelerar els terminis, perquè l'acabament del Plaseqta permetrà, en primer lloc, determinar quins són els sistemes per avisar la població en cas d'emergència, l'elaboració de plans d'actuació municipal en emergències i la seva integració en el mateix Plaseqta; en tercer lloc, la implantació de sistemes d'avís a la població i, en quart lloc, l'elaboració i execució del programa d'informació a la pobla-

ció. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que aquesta també és una qüestió sobre la qual el Parlament —i és evident que les mocions incideixen en aquest sentit— és important.

La tercera qüestió fa referència a la constitució d'un consorci de medi ambient al Camp de Tarragona, o la proposta que se'ns fa, a partir de la Moció d'Esquerra Republicana, d'un consell intermunicipal. Nosaltres votarem afirmativament les dues propostes, tot i que ens inclinem més per la constitució d'un consorci; per dues raons: la primera i essencial, perquè aquest Parlament ja va votar en el debat de política territorial per unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra que el Consell Executiu endegués un procés per a la constitució d'un consorci de medi ambient a l'àrea del Camp de Tarragona; en segon lloc, perquè creiem que és la figura jurídica apropiada que permetrà globalitzar tots els temes mediambientals d'aquesta àrea, que són temes, moltes vegades, complexos, que afecten molts temes, no solament, estrictament, els de seguretat, sinó els de contaminació, residus, etcètera. Per tant, és lògic que en les mocions que s'hagin presentat aquesta qüestió es torni a plantejar.

Ahir a la tarda en aquest Parlament es discutien el compliment d'algunes resolucions. Jo crec que en aquest punt estem també sobre la mateixa qüestió: una resolució que va aprovar, en un debat molt important de política territorial, el Parlament.

La quarta qüestió sens dubte és una qüestió delicada i la seva solució no és excessivament fàcil, però jo crec que aquest Parlament l'ha d'abordar: és la que fa referència a la seguretat del complex educatiu de Tarragona, el que abans es deia la Universitat Laboral. L'accident de TDESA ha demostrat que els danys que es van ocasionar en aquella tarda van ser molt importants; sens dubte, va ser la zona més afectada per aquest accident, i, per tant, és una qüestió que, d'alguna manera o altra, s'ha de plantejar. No hi ha dubte que la ciutat de Tarragona no vol perdre aquest complex educatiu, que és molt important, no solament per a la ciutat sinó per al conjunt de l'àrea del Camp de Tarragona, però, per un altre costat, hi ha la qüestió important de la seguretat. En la Moció se'ns planteja la necessitat que totes les qüestions que afecten la seguretat del complex educatiu siguin tractades amb més cura i, fins i tot, es donen algunes mesures concretes.

De totes maneres, el nostre Grup vol dir que aquesta és una qüestió molt vella: en el primer ajuntament democràtic, quan funcionaven els pactes de progrés, l'Ajuntament de Tarragona ja va llançar una iniciativa —que jo estic convençut que era la iniciativa correcta—, que era la d'abordar globalment tots aquests problemes al voltant del Pla parcial de la gran indústria, i en aquells estudis ja es plantejava que en el moment en què es plantegessin programes i plans d'emergència, la zona del complex educatiu tenia greus problemes a l'hora d'iniciar evacuacions. Per tant, des d'aquest punt de vista, el nostre Grup creu que aquesta és una qüestió que cal plantejar amb tota la prudència, però també amb tota la seriositat; és un complex educatiu, en què estudien dos o tres milers d'estudiants, i que si en aquells moments no hi havia classes i, per tant, els danys, solament, van ser materials, si la situació hagués estat en hores de classe, segurament la situació hauria estat una altra.

Per tant, des d'aquest punt de vista, per nosaltres aquestes són les qüestions més importants que al voltant de les mocions,

que segueixen les interpellacions, s'han presentat. No hi ha dubte que estem davant de mocions que afecten una àrea molt concreta d'aquest país i és bo que el Parlament discuteixi aquestes qüestions, que afecten profundament els ciutadans d'una àrea del país, i que, sens dubte, la Moció..., mocions molt llargues; hi ha alguns punts que segurament haurien pogut estar redactats d'una manera diferent o, fins i tot, el nostre Grup hauria pogut plantejar algun tipus d'esmena. Però, de totes maneres, el nostre Grup, quan va valorar la discussió que hi va haver en el darrer Ple i, per tant, les mocions subsegüents, va considerar que era important —com deia al començament de la meua intervenció— que hi hagués acord i, per tant, que la unanimitat, si no era possible, sí que almenys l'acord de la major part de grups polítics representats en aquesta cambra fos al més ample possible.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup votarà afirmativament les dues mocions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sabanza. *(Pausa.)*

El Sr. SABANZA: Senyor president, senyores i senyors diputats, a les 19.53 hores del dia 8 de maig es va produir un lamentable accident a les instal·lacions que l'empresa TDESA té a Tarragona; un accident que, malgrat l'espectacularitat i tot el que se n'ha parlat, no va tenir conseqüències nocives ni altres danys físics a la població; tan sols algun de lleu en algun operari de la mateixa planta i un accident que no va requerir ni tan sols la intervenció dels bombers per al seu control, tot i que en pocs minuts eren al lloc de l'accident.

El que sí que va produir, en canvi, va ser una considerable trencadissa de vidres als barris propers i també al complex educatiu, així com l'esglai i la confusió entre els habitants d'aquesta zona en els primers moments. A partir d'aquell moment, a partir d'aquells primers moments, i sense activar el pla d'emergència, entre altres coses perquè el director del pla, que és el conseller de Governació, es trobava a la zona i no ho va considerar oportú, doncs, a partir d'aquell moment es prenen les mesures de control i vigilància pertinents i es posa en marxa tot el procés d'investigació i anàlisi per esbrinar què ha passat, com ha passat, per què ha passat i què hem de fer perquè no torni a succeir en el futur. En definitiva, el procés normal en aquestes situacions.

Paral·lelament i degut a la problemàtica generada arran de l'accident de TDESA, es van presentar en aquest Parlament dues interpellacions, dues interpellacions que ho qüestionen tot: l'interès i l'actuació del Govern, la responsabilitat, les mesures previstes al Pla seqüa i el procés i les instal·lacions de TDESA i d'Arquímia. Dues interpellacions que volen donar a entendre que ningú més es preocupa sobre el tema, que als altres grups no els importa i que l'Administració, en aquest cas l'Administració catalana, no actua ni reacciona i que minimitza el tema, i que, per tant, deixa abandonats i a la seva sort els habitants dels barris propers a l'àrea afectada, a la zona educativa i a la resta d'empreses del polígon. I, per tant, en conseqüència ara és l'hora, ara és el torn dels únics defensors dels desvalguts, dels oblidats i dels marginats per les autoritats i administracions que en tenen responsabilitat i no actuen.

La conseqüència lògica ha estat la presentació de dues mocions que, pel seu contingut, són més voluntarioses que no pas

rigoroses, clarificadores o aportadores de noves solucions; demanen o proposen fer el que ja existeix, el que ja ha estat aprovat per aquest Parlament, el que ja s'està fent o el que ja és previst de fer quan el Plaseqta sigui acabat; fins i tot es proposen coses que res tenen a veure amb al tema que tractem i en molts casos —en molts casos— l'actuació del Govern va molt més enllà del que aquí se'ns proposa.

Acceptar, doncs, aquestes dues mocions, senyores i senyors diputats, seria acceptar que ni es fa ni s'ha fet res per la seguretat industrial, ni per la protecció civil per part de l'Administració, i més concretament, l'Administració de la Generalitat; que la indústria química no compleix amb les seves obligacions i que la Generalitat és la responsable de tot el que passa. En conseqüència, entendran vostès, senyores i senyors diputats, entendran vostès, tots els grups presentants, que no els podem votar favorablement el que ens proposen.

Em permetran ara que per reforçar el nostre posicionament i per no caure en la crítica fàcil de la lògica matemàtica, sinó en la lògica de la raó, em permetran que faci un repàs a les actuacions del Govern de la Generalitat en el tema, tant pel que fa al Departament de Governació com al Departament d'Indústria; unes actuacions que no sols s'han d'emmarcar en el temps que ha transcorregut des de l'accident de TDESA fins avui, sinó que hi ha tot un treball de planificació i acció anterior que està donant els seus resultats a partir d'ara i que els continuarà donant en un futur proper. Parlarem, també, de responsabilitats, de compliments i de quin és la situació i la realitat en què ens movem.

Comencem per l'accident de TDESA, que és l'origen de tot aquest problema. Aquesta mateixa setmana s'ha entregat l'informe preparat per l'Institut Químic de Sarrià, una institució que suposo que ningú dubta de la seva capacitat tècnica i de la seva imparcialitat; un informe que conté unes conclusions que a la pàgina 24 ens diuen que l'actuació dels operaris de TDESA és correcta en tots els moments, que els sistemes d'emergència existents a la planta TDESA van actuar correctament, que l'actuació del personal d'Arquímia va posar de manifest la seua excel·lent preparació i que l'aturada d'emergència de la planta d'àcid nítric d'Arquímia no va suposar cap perill per a la població. Les conclusions de l'informe de TDESA demostren, doncs, que les mesures de vigilància i control de les instal·lacions i els processos de producció de les indústries químiques implicades són els correctes per garantir el nivell de seguretat interior i, per tant, el perill de risc major.

L'informe de TDESA conté, també, un conjunt de recomanacions, a la pàgina 25, a tenir en compte per a la nova posta en funcionament de la planta en perfectes condicions, així com per cercar solucions a les causes de l'accident per tal que no es reproduïxin, també, en el futur, no tan sols en aquesta planta, sinó en d'altres similars. La Direcció General de Seguretat Industrial no només ha tramès a TDESA aquestes recomanacions en forma d'obligacions, sinó que n'ha establert altres que reforcen aquesta línia d'actuació del Departament d'Indústria, aquesta línia d'actuació d'extremar al màxim les mesures de seguretat en les instal·lacions i processos industrials. A tall d'exemple, els diré que l'ampliació de recomanacions inclou, entre d'altres, que no s'utilitzi l'etilè en les proves per a la detecció de microfissures als tubs, o bé la millora de l'actual sistema d'eliminació d'etilè pel sistema d'emergència, malgrat que els dos processos són acceptats per la normativa actual.

Entrem ara en l'altre gran tema: el Plaseqta. I, vist el desconeixement de la situació i de la realitat quant a responsabilitats en la confecció del pla i del seu estat actual i previsions de futur, caldrà recordar a les senyores i senyors diputats que, tal com diu la Resolució, de 6 d'abril del 90, de la Direcció General de Protecció Civil, en la qual es fa públic el conveni de col·laboració entre el Ministeri de l'Interior i la Generalitat per a la realització del Plaseqta, aquesta mateixa Direcció General de Protecció Civil va intentar elaborar amb caràcter experimental i mentre preparava el Reial decret 886/88 el Pla d'emergència exterior del sector químic de Tarragona, més conegut com Plaseqta. Com era de preveure, intentar fer un pla pilot en una de les zones de concentració més important d'indústries petroquímiques de l'Estat espanyol va portar el fracàs de l'intent. Com a millor solució es va voler aprofitar la redacció del Reial decret 886/88, mitjançant el qual s'aplica la Directriu comunitària 802/501, anomenada Seveso, a l'Estat espanyol; es va voler aprofitar la redacció d'aquest Reial decret per transferir a les comunitats autònomes unes competències en seguretat industrial que inclouen les de la indústria química i, en el cas de Catalunya, tot el que es refereix al Plaseqta.

A la vista del mort que se'ns volia encolomar, des del Departament de Governació, i molt encertadament, no es va acceptar la transferència del Plaseqta fins que no estigués totalment acabat. Per resoldre el problema es va signar el 2 de març del 90 el conveni, que més amunt els esmentava, que estableix que el Ministerio del Interior... El punt primer diu: «*El Ministerio del Interior realizará cuantos estudios y trabajos fueran necesarios para finalizar la completa elaboración del Plaseqta.*» I el punt 2 diu: «*La Dirección General de Protección Civil, con la colaboración y cooperación que pueda establecerse con el Departamento de Governació de la Generalitat, realizará cuantas obras, instalaciones y cualesquiera otros trabajos fuesen necesarios para la implantación del Plaseqta.*»

En aquest conveni hi ha catorze punts, catorze punts o actuacions que formen part del programa d'execució del Plaseqta amb vint-i-nou mesos des de la seva adjudicació, des de la seva signatura. Per començar, el conveni es va signar el 2 de març del 90, i l'adjudicació de la primera part, els sis primers punts, no es va fer, no es va dur a terme per part de la Direcció General de Protecció Civil, que n'és l'Administració responsable, d'aquesta primera fase, fins a l'octubre del 91, o sigui dinou mesos més tard.

Aquests sis primers punts els els llegiré per refrescar la memòria a les senyores i als senyors diputats.

Primer punt és, diu: «Revisió, contrast i actualització de les dades referides a les indústries químiques classificades, que han de servir de base per a l'elaboració del Plaseqta.» El punt 2: «Estudi amb detall del risc i de la vulnerabilitat de les persones, béns estructurals i serveis dels nuclis de població de l'entorn de la indústria química afectades pel Reial decret 886/88, instal·lades en el polígon industrial de la ciutat de Tarragona i, en el seu cas, en el territori d'aquesta província.» El punt 3: «Estudi i determinació dels sistemes d'avís a la població i la seva cobertura.» El 4: «Estudi i determinació dels sistemes de comunicació d'emergències Plaseqta.» El 5: «Elaboració dels plans d'actuació municipal en emergències i en la seva integració al Plaseqta.» I el 6: «Estudi i determinació dels sistemes instrumentals d'anàlisi i de mesura de paràmetres meteorològics útils per a la

gestió del Plaseqta.» Totes aquestes actuacions —com he dit— s'havien de fer per part de la Direcció General de Protecció Civil al cent per cent, tal com diu el BOE del divendres 11 de maig de 1990.

El termini d'execució d'aquesta primera fase són vuit mesos i mig i, per tant, un dia d'aquests s'entregaran els treballs al grup d'empreses a qui es va adjudicar la redacció del treball. Sols mancarà el punt cinquè, que és el de l'elaboració de plans d'actuació municipal, però que en res impedeix que continuï endavant el pla. Caldrà, ara, dur a terme els treballs de la segona fase, els punts del 7 al 13 del conveni amb la participació, en gairebé la majoria d'ells, de la Generalitat i amb una durada de dotze mesos. Caldrà urgir, doncs, la contractació administrativa d'aquesta segona fase a la Direcció General de Protecció Civil, que n'és l'Administració responsable.

En primer lloc, caldrà urgir-la perquè hi ha un considerable retard en el compliment del conveni; en segon lloc, perquè podria succeir el mateix que va passar l'any 91, que els pressupostos de la Generalitat contemplaven una partida de 25 milions de pessetes per fer front a les obligacions de la Generalitat quant al compliment del conveni, en aquesta segona fase, i que no es van poder utilitzar perquè no estava adjudicat. I podria passar, si no s'espavilen, si no es donen molta que enguany passés el mateix perquè hi ha una partida pressupostària de 75 milions de pessetes també per fer front a aquestes despeses i que, doncs, desgraciadament, si no s'espavilen, doncs, no es podran gastar perquè no estarà adjudicada la segona fase. I, en tercer lloc, perquè urgir la contractació va ser un acord unànim de l'última reunió de la permanent de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya.

Aquesta segona fase és la que inclou, també per recordar, el punt setè, la implantació dels sistemes d'avís a la població, la implantació dels sistemes de comunicació d'emergències del Plaseqta, la implantació dels sistemes instrumentals d'anàlisi i mesura de paràmetres meteorològics útils per a la gestió del Plaseqta. Aquestes tres actuacions, al 50% finançades entre el Ministeri de l'Interior i la Generalitat. La dotació de mitjans operatius, els grups d'actuació en emergència del Plaseqta i l'elaboració i l'execució de programes de capacitació i entrenament dels actants en l'aplicació del Plaseqta, dues actuacions al 100% Ministeri de l'Interior, i punts 12 i 13, elaboració i execució del programa d'informació a la població, i programació i execució i avaluació de simulacres i exercicis pràctics sobre l'aplicació del Plaseqta, també al 50% entre la Generalitat i el Ministeri de l'Interior.

Per tant, en les seves mocions, cap novetat. El que ens proposen, en alguns casos ja existeix i en altres, com el Plaseqta, ja és previst des de fa temps. Una part, la d'estudi, la primera part, és pràcticament acabada; la fase 1 i la fase 2 requereixen dotze mesos des de la seva adjudicació. La realitat és que hi ha un considerable retard, això és evident, però també és evident —perquè ha quedat demostrat documentalment— que en cap cas l'incompliment és imputable al Govern de Catalunya, malgrat les reiterades peticions que s'han fet i es fan per accelerar el compliment del conveni, fins i tot amb la inclusió d'un tècnic de la mateixa Generalitat en l'equip de direcció tècnica de la primera fase, tot i que no ens pertoca.

Quant a la creació d'organismes o consells de seguretat, recordar-los que ja existeix la Comissió de Protecció Civil de Ca-

talunya, que de la seva composició formen part l'Administració de la Generalitat, l'Administració central, l'Administració local i experts en protecció civil i que, entre altres funcions, té les de coordinació, homologació de plans, normalització i homologació de tècniques i mitjans, mesures preventives, xarxa d'alarmes, demanda d'informació, assistència tècnica, etcètera.

Per tant, malgrat que en una resolució del Parlament de Catalunya, que no és la 43 sinó que és la 45, senyor Gimeno, està previst que hi hagi un altre organisme, doncs, de ben segur que s'hi donarà compliment però, mentre no estigui acabat el Plaseqta, el que existeix per llei del Parlament de Catalunya, també, és la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, que és la que s'encarrega d'aquest afer. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Suspenguí un moment el seu discurs. (*Pausa.*) Segueixi.

El Sr. SABANZA: És un tema interessant... A part del Plaseqta, i vistos els endarreriments en l'elaboració del previst al conveni per a la seva implantació, el Govern de Catalunya va encomanar ja fa temps un estudi per veure com s'ha de fer i donar la informació a la població del risc en què es poden trobar i també les formes d'actuació en cas de crisi. Aquesta setmana s'ha entregat ja a la Gerència de Protecció Civil dos manuals —els tinc aquí—: un manual de comunicació del risc i un altre manual de comunicació de la crisi química. Uns manuals que ara els presento i que aquesta mateixa setmana, com a molt tardar a començaments de la setmana que ve, rebran totes les senyores i senyors diputats i que ben aviat s'aplicarà com a experiència pilot a la zona de Martorell i que és el primer, no tan sols a Catalunya, sinó a l'Estat espanyol, que es fa d'aquestes característiques.

Més accions, més accions del Govern de Catalunya en el tema de la seguretat i la prevenció. Vostès saben, senyores i senyors diputats, que l'aplicació de la directiva comunitària sobre prevenció d'accidents majors, més coneguda com la «directiva Seveso», obliga a efectuar una avaluació de les declaracions obligatòries presentades per les empreses afectades i que han de tenir uns plans d'emergència interiors per al seu correcte funcionament. Doncs, bé, per a una major seguretat i per garantir la màxima qualitat de les avaluacions, el Departament d'Indústria no les ha fet ell mateix, aquestes avaluacions, sinó que les ha encarregades a un grup d'empreses especialitzades en la matèria, com són TNO, Cremer i Inedis.

També recordar que, a part de les obligacions derivades de les competències en seguretat industrial i per millorar l'efectivitat d'aquestes, el Departament d'Indústria ha publicat una carpeta —entre altres— d'accidents majors: la guia per al desenvolupament dels articles 4 i 5 de l'Ordre de 13 d'abril del 89 i el protocol d'entitats d'inspecció i control sobre dictàmens de control relatiu a l'existència de les mesures d'autoprotecció. Totes aquestes mesures —totes— per millorar i facilitar la seguretat industrial i, per tant, la protecció civil dels catalans.

Per acabar, unes referències al complex educatiu de Tarragona. Suposo que ha quedat ben entès quin és l'escenari en què s'emmarca la seguretat i la protecció de les indústries químiques i, en concret, de les de Tarragona, el Plaseqta.

Ha degut quedar clar que aquest Pla, conjuntament i a partir de l'avaluació del risc, ha de dissenyar tot un seguit d'accions i realitzacions o mancances que són imprescindibles tenir acabades o enllestides per fer totalment operatiu el Pla, el Plaseqta. Doncs bé, són aquestes mateixes conclusions i propostes les

que es faran arribar al Departament d'Ensenyament perquè adequi, si cal, les seves instal·lacions per fer front a les conseqüències que es poguessin derivar del màxim accident dels previstos dintre del Plaseqta. Però no tan sols cal pensar en actuacions a les instal·lacions escolars. En aquest sentit, el Departament de Governació ha elaborat un programa informatiu i educatiu per als escolars que explica d'una manera planera i senzilla i entenedora què cal fer a les escoles en cas d'emergència. Un pla que, doncs, desgraciadament, no es pot trobar tan complet en cap altre país comunitari, per posar-los algun exemple; un pla que conté... —aquí el tinc— un manual d'actuació escolar en cas d'emergència externa originada pel risc tecnològic, informació i consells per als pares en cas d'emergència externa originada pel risc tecnològic, instruccions adreçades als educadors per afrontar les emergències externes originades pel risc tecnològic i unes fitxes didàctiques per a orientació dels professors.

Un pla, per tant, que es posarà en marxa aquest curs vinent i que he volgut presentar-los-el com una més de les moltes iniciatives del Govern de la Generalitat per millorar la protecció civil i la seguretat dels ciutadans de Catalunya i, en aquest cas concret, dels que més atenció es mereixen, que són els infants.

Votar, per tant, senyores i senyors diputats, a favor de les seves mocions seria reconèixer que no s'ha treballat o no es treballa en seguretat i prevenció i han de convenir amb mi que acceptar-ho seria, després de tot l'exposat i no per la força d'uns números, sinó per la força de la raó, faltar a la veritat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Passem a la votació. *(El Sr. Gimeno demana per parlar.)* Sí, el senyor Gimeno, per què demana la paraula?

El Sr. GIMENO: Per contradiccions i per al·lusions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

El Sr. GIMENO: Bé, jo crec que, en tot cas, també hauríem pogut tenir un torn de posicionament de deu minuts més, de l'altra Moció, però només faré esment d'aquesta al·lusió i contradicció.

La primera al·lusió al senyor Llorens perquè m'ha al·ludit directament: dir-li que la moral no me l'acabaran. Tenim més moral que l'Alcoià, que, si ho sabeu, perdia per dotze a zero i demanava pròrroga. L'altra cosa és il·lusió o esperança.

Per contradiccions perquè el diputat, avui de Convergència i Unió, ens ha dit que a les mocions l'únic que estem intentant demostrar és que el Govern no fa res, que les institucions no fan res i que els únics que ens preocupem som els grups de l'oposició. I no es desprèn això ni del redactat ni del contingut de l'argumentació que hem fet, perquè, si s'hi fixa bé, intensificar les mesures no vol dir que no s'han pres mesures: vol dir que s'han d'intensificar les mesures. Complir el punt —i en això té raó— 45, no 43, del Parlament de la tercera legislatura, vol dir que intentem complir. Hi ha dues coses que no m'ha explicat: les accions de divulgació i informació als ciutadans i la constitució del Consorci de Medi Ambient. Destinar més recursos econòmics no vol dir que no se'n destinin, vol dir destinar-n'hi més. Demanar un estudi sobre les condicions d'ubicació —no d'explicació— del complex educatiu de Tarragona per evitar que es trenquin tots els vidres o que passi alguna altra cosa no vol dir que s'hagi fet presentant-nos un dossier de literatura que s'ha fet per divulgar determinades característiques.

Per tant, l'únic que demanem és *millorar* determinades actuacions. I millorar no vol dir que no s'hagi fet res, això no ho hem dit; el que pensem és que s'hauria de fer més del que es fa i segueixo pensant que se'n aplica la lògica única de les matemàtiques.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. *(El Sr. Sabanza demana per parlar.)* Sí, el senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Per contradiccions del senyor Gimeno.

El Sr. PRESIDENT: Per contestar les contradiccions.

El Sr. SABANZA: Miri, senyor Gimeno, jo suposo que vostè no ha escoltat amb l'atenció que potser requeria la meua intervenció perquè, a part que crec que ha quedat demostrat documentalment —i no per la força dels números, sinó per la força de raó— tot el que li argumentava, també li voldria dir que a la meua intervenció —i ho he repassat ara abans de contestar-li— jo no parlo de les mocions, que diguin que no s'ha fet res, li estic parlant de les interpellacions, i vostè pot recórrer al *Diari de Sessions* i veurà com del que es desprèn de les interpellacions —no de les mocions, de les interpellacions— és que es donava a entendre que el Govern de la Generalitat era el culpable de tot i que ni s'havia fet ni es feia ni es pressuposava que es faria res per la seguretat ni per la protecció civil dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. *(El Sr. Bargalló demana per parlar.)* El senyor Bargalló per què demana la paraula?

El Sr. BARGALLÓ: Per dos motius, senyor president, des de l'escó. Primer, per contradiccions i, segon, per posicionar-me sobre la Moció d'Iniciativa per Catalunya, perquè —que jo recordi— he esgotat el meu temps de presentar la meua Moció però no se m'ha donat la paraula per posicionar-me sobre la Moció d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Endavant.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc em posiciono sobre la Moció d'Iniciativa per Catalunya: evidentment, el nostre Grup hi votarà a favor, per molts motius. En alguns punts el redactat és diferent però l'esperit és el mateix; en d'altres punts en la nostra Moció no es tracten però haurien pogut tractar-se igualment, i, en tot cas, evidentment, agrair a Iniciativa per Catalunya que el seu posicionament en el tema de la seguretat sigui el mateix en aquesta cambra que en aquelles comarques d'on provenim la majoria dels diputats que formem part d'aquest debat d'avui.

I, pel que fa a les contradiccions, li diria a l'actual diputat de la majoria conservadora d'aquesta cambra que quan... *(Fora remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. BARGALLÓ: Em sembla que «actual» vol dir d'ara, «majoria» vol dir allò dels setanta, i em fa l'efecte que llegint el programa electoral l'adjectiu és «conservador». *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Atingui's..., atingui's a la qüestió i no faci qualificacions polítiques.

El Sr. BARGALLÓ: No, és que m'hi estava atenint, referent a la gran quantitat...

El Sr. PRESIDENT: No, atingui's a la qüestió... *(Remor de veus.)*

El Sr. BARGALLÓ: Doncs, bé, li diria a l'«actual» diputat *(remor de veus)* que algunes afirmacions que ha fet a mi m'han

dolgut i algunes afirmacions que ha fet crec que no s'atenen a la realitat. Les que m'han dolgut, tot plegat, m'han dolgut personalment, no políticament —faltaria més que les seves afirmacions em dolguessin políticament—, i com que m'han dolgut personalment no les trauré aquí. (*Remor de veus.*)

Les que no puc compartir... La meua interpellació, la nostra interpellació, la meua Moció, la nostra Moció, i jo voldria dir que la d'Iniciativa per Catalunya igualment, no ha afirmat ni volia afirmar ni pretenia afirmar que som només nosaltres els que ens preocupem d'aquest tema: d'aquest tema es preocupa tothom i el diputat senyor Abelló ha dit, perfectament, que d'aquest tema es preocupa tothom en un lloc, i jo recordaria aquella manifestació i la gent que s'hi va adherir i els punts que estaven allí. I, per tant, en cap moment jo he volgut treure una bandera particular de defensar una cosa, sinó que he volgut portar aquí uns sentiments d'unes comarques. No vull portar banderes de ningú ni em sento salvador de ningú, i malament aniria que algú depengués de mi per salvar-se. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Faci el posicionament.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!», Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Es poden sotmetre a votació conjuntament les dues Mocions? (*Pausa.*) Doncs, conjuntament.

Diputades i diputats que hi estiguin a favor, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Les Mocions han quedat rebutjades per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem al punt 33 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general dels geriàtrics de Catalunya, presentada pel Grup Socialista; per a la seva presentació, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general dels geriàtrics de Catalunya

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que vàrem presentar en l'anterior Ple i la Moció que ara presentem tenia i té per objectiu plantejar la situació residencial, a Catalunya, de la gent gran, i és una conseqüència de l'anàlisi de la valoració de la situació i de l'interès i la preocupació que el Grup Socialista ha demostrat constantment per aquest tema, degut a l'increment de necessitats i també a la lentitud en la instrumentació de programes concrets per part del Govern de la Generalitat. Bàsicament ens referíem a la situació residencial i a la política general a l'entorn de la gent gran que necessita aquesta atenció residencial, directa o substitutòria.

Crec que a aquestes alçades del debat polític sobre la situació de la vellesa a Catalunya, dels estudis fets, del Pla integral de la gent gran, de la quantitat de congressos i de simposis en què molts de nosaltres hem pogut participar, no cal repetir arguments en defensa d'aquesta situació; sabem a què ens referim, sociològicament, políticament, quan parlem d'aquests temes. Com a conseqüència, la síntesi de la nostra proposta, materialitzada en la Moció, fa referència al dèficit de places i de recursos aliens. Nosaltres dèiem, en la intervenció anterior, que hi ha

una llista d'espera de 5.000 persones que necessiten residència. L'Informe del Síndic de Greuges del 1990 també feia una atenció especial als ciutadans grans de Catalunya que esperaven una plaça residencial. El conseller, en la resposta que va fer al meu company Xavier Soto, deia que la xifra era de 2.000. Mirin, a nosaltres ens és igual que sigui de 2.000 o que sigui de 5.000, perquè una cosa és la demanda explícita i l'altra cosa són les necessitats. Sabem tots que les necessitats són moltes i que en moltes ocasions els ciutadans i ciutadanes grans de Catalunya no expliciten aquesta demanda perquè no saben que tenen dret a aquest tipus de servei, que s'ha de potenciar a partir de les administracions públiques.

Un altre tema que plantejàvem era el control i la inspecció de les residències. Segons les nostres dades, a Catalunya encara hi ha prop —no sé si per sobre o per sota— de cinc-cents centres sense reconeixement legal, i aquí hauríem de deixar de banda la competència, si és competència de l'Administració local, si és competència de la Generalitat: són competències compartides. Uns tenen l'obligació de legalitzar, de donar el vist-i-plau per a una qüestió determinada, i els altres per a una altra, per al funcionament intern. El que cal és que aquestes residències que hi ha a Catalunya, que funcionen amb irregularitats, tinguin el vist-i-plau del seu funcionament per part de l'Administració pública; per tant, cinc-cents residències sense reconeixement legal ens sembla que és preocupant.

Un altre tema que plantejàvem era les males condicions de les residències acreditades ja, i fèiem referència a un estudi de l'Ajuntament de Barcelona, que ja va quedar palès per la informació que el diputat senyor Soto va donar i que consta en el *Diari de Sessions*. En definitiva, el que plantejem aquí és una preocupació pel que podrien ser i pel que són, en moltes ocasions, maltractament a la gent gran, al ciutadà gran de Catalunya, materialitzat en abusos en moltes ocasions. Jo no sé si vostès han tingut l'atenció de llegir-se l'informe de la fiscalia: el fiscal, en l'informe del 1991, parla d'aquell tema que tots sabem, que hi ha directors de residència que es queden les llibretes d'estalvi de la gent gran; per tant, això és un abús en el qual nosaltres hem de procurar intervenir —evidentment que hi ha d'intervenir el fiscal, però també nosaltres hem d'intervenir, des de l'Administració pública, per intentar regularitzar aquestes situacions de funcionament intern de les residències, defensant el respecte a la gent gran, el respecte als seus cabells blancs, en definitiva.

La resposta del senyor conseller va ésser realment un exercici fàcil. Ell va dir: «No és que estiguem bé, però estem més bé que en altres comunitats autònomes». I treia com a exemple una revista publicada pel Ministerio de Asuntos Sociales, i deia: «Nosaltres, a Catalunya, del conjunt de places de l'Estat espanyol, de les comunitats autònomes, en tenim un 20%; també de centres de dia tenim un 45% de les places». Aquesta comparació és una trampa; jo no vull dir que el conseller sigui trampós, però és una trampa en el sentit que la situació de l'envelliment a Catalunya és molt superior a totes les comunitats autònomes (*remor de veus*) i, com vostès molt bé saben pels estudis que s'han fet, l'envelliment a Catalunya és dels més avançats d'Europa. Aquí vivim més bé, vivim més anys —perquè estem bé, perquè és un país pròsper—; per tant, si hi ha més gent gran vol dir que hi ha moltes més demandes. Com a conseqüència, en el moment de comparar amb altres comunitats autònomes, hem de

fer una comparació ponderada. No podem fer una comparació proporcional, perquè això és fals. (*Remor de veus.*)

Entrant en el nucli de la nostra Moció, pretén impulsar polítiques concretes i buscar fórmules d'acord amb el Grup de la majoria, amb el Govern de la Generalitat. Què proposem en aquesta Moció? Crear 8.000 places més, residencials, sòcio-sanitàries i assistides per a la legislatura que acabem de començar. Saben molt bé, i el senyor Padrós, que crec que és el diputat que m'ha de contestar, coneix bé quin és l'índex de l'OMS. Segons l'índex de l'OMS, a Catalunya necessitaríem 12.000 places sòcio-sanitàries. En aquest moment, de places sòcio-sanitàries, només en tenim —segons diuen vostès, en les respostes a les preguntes que els han formulat—, xifres que nosaltres no tenim encara molt clares, i que intentarem aclarir, diuen que tenen 4.000 places sòcio-sanitàries. Si en tenen 4.000, o en tenim 4.000, i hem d'arribar a 12.000, és molt el que ens falta per poder donar satisfacció a les necessitats dels ciutadans, que no a les demandes explícites, sinó a les necessitats dels ciutadans.

Altra cosa són les residències assistides. Aquí realment tenim un ball de números molt important, i no sabem exactament quina és la realitat. Fa un moment m'estava mirant el Pla d'actuació social, el balanç del Pla d'actuació social, que recentment la Conselleria de Benestar Social ha lliurat a la Federació i a l'Associació de Municipis. Allí diuen vostès que durant l'anterior Pla 88-91 vostès han construït unes 3.900 places. Per altra banda, en els mitjans de comunicació i en la compareixença que va fer el conseller per contestar la interpellació de la setmana anterior, deia que tenien 22.000 places residencials a Catalunya; a nosaltres ens agradaria que ens clarifiquessin aquests números, perquè no ens quadren. Recordo que a la campanya electoral van arribar a dir, en els anuncis en els diaris, que vostès tenien 30.000 places residencials a Catalunya. No ens creiem que hi hagi totes aquestes places residencials a Catalunya degudament acreditades; que n'hi hagi de clandestines, possiblement que hi són, 30.000 places, però no degudament acreditades. Les nostres xifres, el que nosaltres varem poder constatar fa uns mesos, era que no arribàvem a les 12.000 places residencials, i em sembla que és una xifra molt més acurada al que realment coneixem que existeix en el territori de la nostra Comunitat Autònoma.

En definitiva, són uns càlculs que jo crec que vostès estan fent pel broc gros, a fi i efecte de dissimular la manca de places residencials que tenim a Catalunya. Pel que fa al segon punt de la Moció, plantejem que vostès facin una política d'impuls de les organitzacions no governamentals en l'atenció a les persones de la tercera edat. Els problemes de la gent gran, els problemes de la vellesa necessiten participació de la gent, com a conseqüència, un impuls de les organitzacions no governamentals pot ajudar a dues coses: a desenvolupar aquest valor de la societat que ha de ser la solidaritat entre uns i altres, però també abaratir costos. En molts dels països europeus que vostès deuen conèixer hi ha un conjunt de serveis i d'equipaments que estan regits i portats per gent que treballa voluntàriament unes hores en aquests afers.

Una altra qüestió que plantejem en el punt 3 és col·laborar amb les residències privades per a la gent gran amb ànim de lucre per facilitar a aquestes el compliment de les condicions exigides en la normativa vigent. Jo crec que en aquesta qüestió no

ens hi hem de girar d'esquena, perquè les residències funcionen, les residències existeixen. Una de dues: o les tanquem, és una possibilitat, i vejam quina solució donem a la gent que està asilada, perquè la majoria estan asilats en aquests centres, o bé donem ajuts perquè es puguin reconvertir adequadament. Vostès ajuden la petita i la mitjana empresa: la residència privada, la residència mercantil és una petita empresa, la volen o no la volen ajudar? Si consideren que no, perquè l'Administració pública procurarà fer, crear tots aquells serveis que puguin, tanquin vostès les residències mercantils, però, si no, decideixin quin és el paper que vostès volen jugar respecte a la iniciativa mercantil.

El quart punt parla d'establir un registre públic dels resultats de les inspeccions; el cinquè punt fa referència a la creació de 250 centres de dia per a la gent gran en els propers quatre anys. Vostès, en aquest moment, tenen només 26 centres i no arriben a les 480 places. Nosaltres els diem: 250 centres de dia, la qual cosa vol dir de 12 a 15.000 places més d'un recurs alternatiu i complementari a la residència.

El punt sisè fa referència als treballadors familiars; no arriben vostès als 500 treballadors familiars d'ajut a domicili; nosaltres creiem que en aquesta legislatura hauríem d'arribar a les 1.500 persones que treballen en aquest servei de suport. Diu el conseller: «És molt car el servei d'ajuda a la família.» Nosaltres diem: sí que és car, però és molt més car el desgast psicològic i social que pateixen moltes de les persones que no tenen aquest tipus de suport a casa seva, tant sigui un suport per a les tasques de cada dia, com un suport psicològic per al seu manteniment equilibrat.

El punt 7 fa referència a desenvolupar mesures alternatives a la institucionalització, com l'acolliment familiar, la convivència intergeneracional i els serveis d'ajuda a domicili. L'any que ve, el 1993, la Comunitat Europea commemorarà o celebrarà amb diferents programes l'Any de les Persones d'Edat Avançada. Crec que desenvolupar amb el màxim d'esforç aquesta política de solidaritat intergeneracional pot ser avançar-se ja al que serà una política comuna dels països de la Comunitat dels quals nosaltres formem part.

El punt vuitè diu: «Presentar davant del Parlament de Catalunya un estudi sobre les reformes a realitzar en l'actual marc jurídic per augmentar la protecció a les persones d'edat avançada.» Vostès, jo no sé si pensen o no pensen imminentment, d'una manera imminent, poder fer aquest tipus de reforma del Codi Civil. Si no ho fan vostès, ho farem nosaltres, i jo crec que s'ha de procurar, d'alguna manera, trobar una solució a aquestes situacions de desprotecció. Recordarem que en el Canadà hi ha una figura que se'n diu el *curateur public*, que es cuida dels temes de curatela de la gent gran. Fins a quin punt nosaltres tenim aquesta voluntat explicitada de crear aquesta figura administrativa —que no jurídica— per poder ajudar la gent que està en situacions de desprotecció? Mesures, totes elles, no he dit res de nou —sé que el senyor Padrós em contestarà això—, que estan incloses explícitament o implícitament en el Pla de la gent gran, un estudi valuós que va encarregar el Govern de la Generalitat, amb el qual estem d'acord de manera molt genèrica, i també mesures que consten en el Pla d'actuació social, però hi consten des d'una perspectiva de declaració de principis, perquè aquestes mesures no estan ni quantificades, ni valorades, ni concretes, de com es pensen realitzar i quan es pensen realitzar.

És per aquest motiu que nosaltres els presentàvem aquesta Moció, subsegüent a la interpellació, a fi i efecte que ens diguin què pensen de totes aquestes coses, com les pensen realitzar, i si les pensen realitzar i les volen concretar, que hi votin a favor, i que es comprometin en la concreció d'aquestes polítiques, en la línia de fer una política més renovada, una política més progressista, una política més avançada per afavorir la integració, la normalització de la gent gran a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. No s'hi han presentat esmenes; per consegüent, passem a la intervenció dels grups: pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari veu amb una gran preocupació que una qüestió de la gravetat de l'assistència geriàtrica sigui objecte, si més no, d'una confrontació potser més partidista que tècnica. Per exemple, el Grup Socialista denuncia que hi ha prop de mig miler de residències geriàtriques que funcionen a Catalunya al marge de la llei, que no han estat homologades, acreditades i autoritzades per la Direcció General d'Afers Socials. I el conseller respon dient que a la immensa majoria d'aquestes residències geriàtriques els manca la llicència municipal adient, amb la qual cosa la responsabilitat del tancament hauria d'ésser del poder local. Si, a més, hi afegim que prop d'una quarta part de les residències privades amb ànim de lucre estan per sota dels nivells de qualitat exigits per la llei, sense respectar ni les *ratio* legals de treballador/resident, ni les exigències de serveis assistencials i sanitaris, el problema és d'una gravetat evident.

En canvi, quan aquesta situació és abordada per aquesta cambra, llavors la prioritat ja no és els problemes en si mateixos, sinó raonar públicament que la culpa sempre és de l'altre. Tenint en compte els drames humans que estan en joc —i ho dic amb tot el respecte a les persones responsables—, tant en els plantejaments de la majoria parlamentària com en els del Grup Parlamentari que defensa aquesta Moció hi ha una manca real d'entesa. El problema de fons amagat sota aquesta polèmica partidista és que les administracions tenen un problema davant del qual no poden fer res, i és que no disposen bàsicament dels recursos suficients. Tindrem recursos per atendre de manera digna les necessitats de les noves generacions d'ancians en les properes dècades? Aquest és el problema, en essència.

Per una banda, l'extinció generalitzada del model assistencial en residències és, en termes econòmics, un objectiu no viable; no és possible i cal assumir aquesta realitat, oferir una plaça pública a cada un dels futurs ancians —que per cert som nosaltres mateixos, encara que no vulguem adonar-nos-en.

I, d'altra banda, l'oferta de places de qualitat per part d'entitats privades amb ànim de lucre, per raó dels costos, sempre estarà per damunt dels nivells econòmics en bona part dels nostres ancians.

La situació és molt greu, l'oferta pública té uns límits presupostaris de creixement i l'oferta privada de qualitat és molt costosa, i aquesta és la raó de la por a tancar els centres privats que no compleixen la normativa legal: el fet que cap Administració disposa dels mitjans per omplir el buit que deixarien aquests centres.

Cal trobar, doncs, noves fórmules que siguin viables i donin resposta a les necessitats d'una població on la presència d'an-

cians serà creixent. De fet, el Pla integral de la gent gran que ha elaborat el Departament de Benestar Social formula, encara que sigui d'una forma insuficient, pautes de treball alternatives al model clàssic de residències assistides: l'ajuda a les famílies, l'ajuda domiciliària, els centres de dia, l'habitatge tutelar, etcètera. Per desgràcia, malgrat aquesta voluntat, que valorem positivament, encara no hi ha cap actuació per part del Departament de Benestar Social de subvencionar directament els usuaris de les residències privades de qualitat, la qual cosa tindria dos avantatges: no es subvencionaria directament l'empresa privada, sinó l'usuari en relació amb el seu nivell de renda, i hi hauria un incentiu entre les empreses privades per oferir un servei de qualitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument, perquè volem manifestar l'acord amb la Moció que planteja avui el Grup Socialista.

El que sí que voldríem fer és algun comentari i alguna reflexió sobre això. La primera qüestió seria dir que ens agradaria —i així intentarem impulsar-ho nosaltres— que quan parlem del tema de la vellesa —tema que, pel que diuen companys d'anteriors legislatures, ha estat molt present— tinguem en compte una reflexió de fons i és que des d'aquí també hauríem d'impulsar-lo, des d'aquest Parlament i des del Govern, la necessària solidaritat que cal per abordar el tema de la vellesa.

És a dir, no només a vegades és un problema assistencial o no assistencial, sinó impulsar valors que facin, tal com deia jo l'altre dia en la Comissió d'Administració, que les activitats socialment útils siguin tan importants com les activitats socialment productives i que, per tant, no succeeixi que estem en un món en què qui no produeix no serveix. Per tant, crec que aquesta reflexió de fons hauria d'estar també a les nostres intervencions sobre el tema de la vellesa per potenciar un món en què la gent que no produeix sigui també important i sigui també útil.

En aquest sentit, i fent referència estricta a la Moció, hi donem suport, en primer lloc, perquè planteja complementàriament mesures d'atenció al domicili i mesures residencials. Nosaltres creiem, sincerament, que hi ha moltes mancances a nivell residencial —creiem que existeixen—, sabem que hi ha voluntat, intenció de pal·liar-les, però les mesures que hi han en aquest moment o que s'estan impulsant en relació amb l'atenció domiciliària són insuficients, al nostre parer, clarament. Pensem que aquest Govern hauria d'invertir l'esforç i apostar decididament, encara que sigui menys vistós, pel nombre, diguem-ne, d'edificis que s'inauguren, però és més de fons i més útil fer l'ajuda a domicili seriosament.

En aquest sentit, voldríem identificar una mancança, que crec que va sortir poc en la interpellació i que el conseller no hi va donar cap mena de solució quan es va plantejar, que és la descoordinació de serveis. Mirin, serveis com el PADES, que nosaltres podem valorar positivament, no està suficientment coordinat amb altres serveis d'ajuda a domicili que es presten directament des de la Generalitat —cosa que a nosaltres ens sembla bastant dubtós que sigui eficaç, que es presti directament des de la Generalitat— i el servei d'ajuda a domicili que es

presta des dels ajuntaments. Aquest nivell de descoordinació, que a vegades hem denunciat en altres qüestions, fa perdre eficàcia a la intervenció.

Una altra qüestió important: recordo que el conseller, quan va venir aquí, va dir que estava molt orgullós dels seus inspectors. Nosaltres, sobre aquesta valoració, no hi entrem, però sí que voldríem dir que cada vegada —i cada vegada més— que un govern fa l'opció —com en el cas del Govern de Convergència— de col·laborar amb institucions —que ens sembla bé—, de col·laborar amb el privat, és importantíssim que es garanteixi la funció de control. La responsabilitat d'un govern és controlar quan un estableix relació el privat. En aquest sentit, creiem que la Moció que planteja el Grup Socialista, en concret l'aspecte que fa referència que es faci públic tot el tema de la inspecció, ens sembla especialment important.

I, per últim, voldríem dir que estem d'acord amb l'apartat de la Moció que planteja la relació, la col·laboració amb els centres amb afany de lucre, i ens sembla que un govern com el de Convergència no hauria de fer escarafalls quan es parla d'aquesta qüestió, entre altres raons perquè la gran quantitat de diners del pressupost que vostès tenen, les transferències corrents al privat, són el que nosaltres anomenem la quarta conselleria, per tant, col·laboren habitualment amb el sector privat, el que han de garantir, el que han de garantir és la qualitat d'aquests serveis, i si en altres conselleries aquest criteri funciona penso que en el de Benestar no han de fer purismes, com sembla que el conseller a vegades fa, i el que s'ha de fer és garantir que el servei que doni des del món privat, encara que sigui amb afany de lucre, sigui d'enorme qualitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Senyor president, des de l'escó. Senyores i senyors diputats, per posicionar-se el meu Grup respecte a aquesta Moció del Grup Socialista: nosaltres la votarem a favor perquè, d'alguna manera, té la virtut de posar en el pla d'allò teòric les mancances i les realitzacions que caldrien perquè el nostre país garantís una qualitat de vida digna a la gent que arriba a la tercera edat, després de tota una vida de treball.

De totes maneres, en aquesta Moció trobem una mancança que ens sembla important, de pes, de pes, que és que no cita els recursos d'on sortiran. És a dir, per fer 8.000 nous llocs, per construir 250 centres en quatre anys, per ocupar durant quatre anys també un gran nombre..., manquen uns recursos importants, també, que d'alguna manera, que d'alguna manera molt em temo que la tresoreria de què avui disposa el nostre Govern sigui en altres prioritats, i d'alguna manera també vull dir que en els acords de finançament que es fan a Madrid, que nosaltres no hi estem d'acord, vostès sí que hi estan d'acord, i d'alguna manera retallen fortament el pressupost del país.

Dit això, ens sembla que per portar la Moció socialista al terreny de la realitat d'avui, cosa que seria fàcil poder fer, el que jo ara vaig a dir, per exemple, descriure un perfil tipus d'aquests centres, tant públics com privats, a què tots estiguessin obligats, aleshores, seria també fàcil poder aplicar normes d'acreditació, per tant, de control de qualitat, també igual per a tothom. I això d'alguna manera sí que podria començar a posar una mica de llum verda en aquest tema pendent, que no em

sembla que sigui més enllà que un desig teòric del Govern de resoldre-ho. Com tots vostès saben, sí que és cert que tothom ens ocupem de les coses per a les quals hem estat elegits, però jo em penso que hi ha una diferència fonamental d'ocupar-se'n, una que és des d'un punt de vista tècnic, des d'un punt de vista extern a la realitat que pateixen els altres i l'altra gent que s'ocupen d'interioritzar el problema dels altres. Aquesta és una qüestió que em sembla que és fonamental i que posarà les majories en un cantó i les minories en un altre, d'acord amb el criteri que jo acabo d'exposar.

Per tant, nosaltres hi votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Padrós. (*Remor de veus.*)

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el mes de maig de 1990 el Ple d'aquesta cambra aprovà per unanimitat i a proposta de tots els grups polítics amb representació parlamentària una proposició no de llei sobre la política general pel que fa a la població de més de seixanta-cinc anys. No és ara el moment de recordar fil per randa tot el text que vam aprovar, però sí que voldria fer-los menció que les grans línies del que el Parlament de Catalunya constatava, manifestava i instava el Govern de la Generalitat a fer han estat assolides plenament.

En aquell moment, aquella Proposició no de llei, que sorgia a partir de la reflexió que alguns grups de la cambra de l'oposició manifestaven sobre el tema de la política general de la vellesa, posava de manifest la necessitat de donar suport —com així es va dir en aquella Proposició no de llei— a les mesures que, d'alguna manera, el Pla integral de la gent gran, que s'havia d'aprovar uns mesos més tard, havia de recollir.

Havia de recollir, per exemple, la constatació de l'envelliment progressiu de la població de Catalunya, no solament pel que respecta a l'augment de l'esperança de vida, sinó, fins i tot, també, perquè hi ha un descens de natalitat; el fet que calia reconèixer i impulsar la participació de la gent gran —cosa..., aspectes que no s'han parlat aquí: aquí només s'ha fet referència als aspectes assistencials, i nosaltres creiem i pensem i continuem, doncs, defensant que per parlar de la política general de la gent gran no cal parlar solament, o fer referència, o quedar-nos circumscrits als aspectes que fan referència purament als aspectes assistencials, pensem que cal donar un marc, quin és el model de societat que nosaltres volem oferir a la gent gran i quin és el paper que nosaltres demanem també que la gent gran vulgui tenir per al nostre país—, l'aspecte participatiu, l'aspecte de la felicitat, que no se'n parla; o l'aspecte, fins i tot, de la planificació del que han de ser recursos institucionals. O no institucionals, perquè quan se'n parla es diu «s'han de fer tantes places residencials segons els models de l'OMS» —oblidem que això, aquest nombre, aquest càlcul, es va fer pensant que no s'implementarien altres recursos alternatius—, però, d'acord amb el Pla integral de la gent gran, se sap quina és l'estadística, per exemple, del nombre de gent gran que viu en parella o que viu amb els fills, o quin és el grau de preocupació de prioritats, o, per exemple, quina és la voluntat, si volen viure sols o no viure sols, o viure a casa o viure en una residència? I això és del que s'han d'adonar els governants, els que tenim responsabilitat política, ja sigui en el Parlament, ja sigui en el Govern, doncs, a l'hora d'establir les prioritats.

I què és el que ha passat, al cap de tot aquest temps? Doncs que, efectivament, aquella Proposició no de llei es va complir. Fins i tot hi havia dates que feien pensar que —estic convençut que a molts grups de l'oposició— el Govern de la Generalitat no assoliria... Per exemple, instava la creació de 4.000 noves places residencials: el conseller de Benestar Social ho va dir en la interpellació substanciada en el Ple anterior, en el qual, doncs, va manifestar objectivament que aquestes places havien estat cobertes, però molt més enllà. Es parlava també de l'atenció als malalts terminals: com vostès saben el Programa d'atenció de cures palliatives de la Generalitat de Catalunya és un pla model, un pla de demostració de l'OMS per a tot el continent europeu i que s'està implantant —abans s'ha parlat del PADES: aquest és un bon exemple.

Es pot parlar de vas mig buit o de vas mig ple. Sense triomfalismes, no estic fent pas triomfalismes: el tema de la vellesa és un tema greu, és un tema important, s'ha parlat aquí de xifres, és veritat que hi ha unes necessitats objectives, però no és veritat, senyora Barenys, que es pugui dir que sigui el mateix parlar que hi ha unes necessitats, unes llistes de 2.000 o de 5.000, no és el mateix, perquè les necessitats aquests darrers anys han augmentat, però també han augmentat els recursos que ha destinat de forma prioritària el Govern de la Generalitat en aquest terreny i, per tant, no es pot dir que no s'ha millorat, es pot dir que realment, doncs, l'acció de la Generalitat en aquest terreny ha estat prioritària i exemplar.

En aquella mateixa Proposició no de llei es demanava un marc que parlés de tot el que preocupa la gent gran —com deia—, de tot el que necessita, de les seves previsions per poder planificar les actuacions ulteriors; aquest marc ja el tenim, per a tots. Aquest marc va ser realitzat fonamentalment a partir d'estudis d'experts, sense cap mena de presumpció del seu color ideològic, sinó purament del seu aspecte professional, però, bàsicament, es va fer també a partir de la participació del mateix beneficiari, és a dir, a partir de la gent gran; un fet absolutament nou, com s'ha demostrat en totes les presentacions públiques que diversos estats de la Comunitat Econòmica Europea i d'altres països de l'Europa occidental han demanat per conèixer aquest Pla, que ha estat absolutament nou en el que han estat les democràcies avançades. Per què? Perquè partia d'un programa en el qual el mateix beneficiari participava en el desenvolupament del que havien de ser les polítiques que s'havien d'aplicar en aquest sentit. Les conclusions, per tant, d'aquest Pla no són fruit de la improvisació ni de la dinàmica conjuntural d'un moment determinat, sinó que formen part d'uns objectius.

A aquesta Moció que se'ns presenta per part del Grup Socialista jo li trobo algunes observacions que voldria fer. La primera cosa és que res del que diu no deixa de ser interessant, és important; els aspectes dels quals fa reflexió em sonen que estem parlant sota prismes de prioritats que compartim —el Pla integral de la gent gran parla de tots aquests punts, per tant em dóna la sensació que coincidim en quins són els índexs de prioritats—, però em dóna la sensació que, en primer lloc, la interpellació parlava de política assistencial o política de residències i acabem derivant a una Moció que vol intentar parlar de la política general de la gent gran, però queda només circumscrita al problema purament assistencial, quan jo crec, personalment, que el tema de la vellesa, filosòficament, va molt més enllà del problema purament assistencial.

I, a més a més, crec que les propostes que es generen aquí, malgrat que tenen una inspiració —crec— dins del Pla integral de la gent gran, crec que cometen l'error que quan es quantifiquen dóna la sensació d'un cert grau d'improvisació o que es vol donar la sensació que no se sap per què es diuen vuit mil places o per què es diu triplicar el nombre de treballadors, quan el conseller va fer l'altre dia un acte jo penso d'honestedat política quan va reconèixer que havíem de fer una reavaluació no de la funcionalitat —que això està per a tots clar— de quina és la rendibilitat social de l'ajuda a domicili, sinó, realment, si, tenint present quines són les necessitats i la voluntat de la gent gran a l'hora d'escollir residència o viure en domicili, si el cost —perquè això també ho hem de valorar, ho deia el senyor Reguant— de l'ajuda a domicili, tenint present la voluntat també de la gent gran, ens surt comptant també el cost del que suposa estar en una residència pública. (*Remor de veus.*)

I aquesta és una avaluació que l'hem de poder fer, sense que això ens porti a tenir cap mena de perjudici d'entrada, però és una avaluació que hem de fer. I penso que dir «triplicar el nombre de treballadors» quan s'està fent un reconeixement per part de la màxima autoritat en aquest camp, que hem de fer una reavaluació conjunta per part, fonamentalment, dels tècnics, em sembla que és un cert grau d'improvisació. O parlar de dos-cents cinquanta centres de dia —per què no tres-cents, o per què no dos-cents?— quan el Pla integral de la gent gran ja preveu de quina manera s'han de fer.

El senyor Reguant ja ha parlat del tema dels recursos. Quan l'he sentit començar a parlar dels seus arguments, estava una mica esperançat de dir: bé, el senyor Reguant està donant part de les argumentacions que necessitava el Grup de Convergència i Unió per respondre, però jo després m'he quedat decebut quan ha dit: «és que necessitem donar un perfil de residència». Senyor Reguant, fa molts anys que està donat el perfil de les residències que hi ha d'haver.

Després, hi ha alguna altra cosa, que la senyora Barenys deia..., no he escoltat cap altra novetat, perquè des del punt de vista conceptual estàvem bàsicament d'acord, però sí que hi ha dos temes que vostè ha mencionat que crec que són importants recordar aquí. Un és el tema de les residències d'iniciativa privada, mercantil, que ha parlat de quina manera s'havia de fer l'ajut. El senyor Barceló, col·lega meu, deia que a veure de quina manera es començaria a implementar l'ajuda a la subvenció del resident que anava a una residència privada amb afany de lucre. Això ja s'està fent, com a experiència ja s'està fent —no solament com a experiència, sinó com a necessitat—, però, evidentment, el Grup Socialista s'haurà de clarificar —i avui la senyora Barenys ja ha clarificat molt més del que va clarificar el senyor Soto— sobre el que per a vostès significa l'ajut o el suport a les residències privades amb iniciativa mercantil, perquè, evidentment, la nostra opció no és la subvenció i no és l'ajut econòmic a aquest grup de residències.

Vaig acabant. Vostè ha parlat, també, del nombre de residències públiques; jo tinc aquí l'exemplar d'aquesta revista del ministeri que publicava el nombre de residències públiques que hi ha a l'Estat i les que hi ha a Catalunya. És cert que aquí hi ha un envelliment superior a la resta de la població, però, escolti, hi ha una xifra que canta, que és que Catalunya ha fet, exactament, el 50% de totes les places residencials que s'han fet a tot el conjunt de l'Estat en aquests últims quatre anys. És clar, es

pot dir que nosaltres podem tenir tres o quatre punts més d'envel·liment, però no es pot dir pas que aquí no hi ha una voluntat expressada i objectivada superior a la que hi ha no solament a la resta de l'Estat, sinó a molts dels països europeus, sense triomfalisme. El problema és greu, hi ha unes prioritats, però aquestes són objectives per part del Govern de la Generalitat.

I, per acabar, senyor president, com que crec i pensem nosaltres, des del Grup de Convergència i Unió, que les mesures que proposa el Grup Socialista estan recollides, conceptuades, concordants, a més a més, amb el Pla integral de la gent gran, pensem nosaltres que el que cal és demanar l'impuls d'aquest Pla, l'impuls de la seva aplicació, perquè és un Pla que no mereix, diguéssim, la discussió de les dades objectives, perquè es basa —com deia abans— en aquests estudis i en aquest contrast amb la realitat i el que pertoca aquí és, si de cas, demanar l'impuls, la seva aplicació en la forma que pressupostària també sigui viable, com ha estat el compromís del Govern de la Generalitat, que en aquesta propera legislatura es creïn, per exemple, quatre mil noves places residencials. Perquè és molt probable que els nombres aquests que deia la senyora Barenys referents a l'OMS també es distorsionin en els propers anys, quan s'implementin les mesures alternatives, perquè és clar que amb mesures alternatives potser no necessitem aquestes vuit mil places que vostè demanava.

I en aquest sentit pensem nosaltres que no és necessari donar suport a aquesta Moció, sinó que el que cal, efectivament, és donar suport a aquest Pla integral, que és un model de programa, d'aplicació a un sector de població, que —com vostè deia— té encara mancances greus i que necessita la prioritat de l'actuació del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. (*La Sra. Barenys demana per parlar.*) La senyora Barenys, per què em demana la paraula?

La Sra. BARENYS: Per contradiccions, senyor president, i li ho explico. Ho entendre tot seguit.

El senyor Padrós ha començat la seva intervenció dient que nosaltres presentàvem una moció assistencial i feia referència a una proposició no de llei —Resolució d'aquest Parlament de l'any 90— en què fèiem un plantejament més global.

L'objectiu del Grup Socialista era presentar una moció assistencial, era aquest l'objectiu. Per tant, vostè pot no estar-hi d'acord, però el que preteníem és plantejar un conjunt de mesures d'assistència a la gent gran i en aquest sentit nosaltres havíem plantejat els punts de la Moció.

En un altre moment el senyor Padrós ha dit que nosaltres teníem desconeixement de com valorar les necessitats de Catalunya i que en el Pla de la gent gran hi havia unes xifres..., ha vingut a dir més o menys el mateix. Jo simplement li vull dir que nosaltres hem fet un càlcul acurat, d'acord amb les dades existents en aquest país com a punt de referència.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Passem a la votació.

Diputades i diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Moció ha quedat rebutjada per 40 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem al trenta-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la formació professional ocupacional, presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Rañé.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb la interpellació que vam substanciar en l'anterior Ple vam intentar..., i nosaltres creiem que hi vam reeixir, en la idea d'explicar quines tendències observàvem en el tema de la gestió de la formació professional ocupacional a Catalunya. I per recordar aquella intervenció, i per concentrar en les idees-força que vam explicar aquí, diria que el que vam intentar explicar és que, al nostre entendre, al nostre parer, es produïa una tendència cap a la centralització, hi havia cada vegada més centralització en la gestió, hi havia menys participació i menys coordinació, i, al nostre entendre, això donava una incapacitat, una dificultat evident i objectiva per donar resposta a les necessitats socials.

Tot això feia que no s'estigués en condicions adequades o adients per poder programar la formació professional i succeïa el que ha vingut succeint en altres ocasions, i és que la programació de la formació professional ocupacional, més que fer-la el Govern, el Consell Executiu, la fan els demandants de cursos, la fan els centres col·laboradors, sense que hi hagi o es pugui, per aquestes raons, establir uns criteris orientatius, directius i organitzadors d'aquest sistema de formació professional no reglada.

En aquest sentit, també vam intentar, amb aquella interpellació, donar alternatives, perquè sembla que últimament tothom es veu amb ganes de donar-nos consells de com fer oposició, i, seguint aquestes bones prèdiques, també vam fer i vam donar alternatives i vam plantejar quines coses es podien fer.

Arriba l'hora de la Moció i hem de ser conseqüents amb aquelles alternatives, amb aquells neguits, amb aquells plantejaments i amb aquelles mancances que vam establir. Vam constatar que era necessària una descentralització administrativa per gestionar millor la formació professional ocupacional; que era necessària una major participació per orientar, donar i aconseguir la complicitat de tota la societat amb l'orientació d'aquests objectius, i creiem que això s'havia de fer mitjançant la negociació. És a dir, descentralització administrativa, participació i negociació. I això és el que hem volgut incloure en la nostra Moció subsegüent, en els tres punts de la nostra Moció subsegüent.

En primer lloc, hem plantejat la necessitat que el Departament de Treball adequi la seva distribució territorial, la seva implantació al territori, per afavorir la gestió de la formació professional. Fins ara el Departament ha estat gestionant uns determinats recursos, ha estat gestionant al voltant de 7.000 milions, els últims anys —o potser una mica més o una mica menys, però al voltant d'aquests números—, de formació professional ocupacional. Amb les últimes dades que es donaven, això significava tres mil cursos i al voltant de quaranta-cinc mil

cursetistes. Bé, si en les dades no estic massa errat, estarem en aquests moments, amb la transferència, en 20.000 milions o al voltant de 20.000 milions, si es manté la participació de la Generalitat. Això voldria dir que si mantenim les *ratios* adequades —o 17.000—, si mantenim les *ratios* adequades estarem al voltant dels vuit mil o nou mil cursos, i estarem al voltant dels cent vint mil a cent trenta mil cursetistes. Això no és possible fer-ho des de cinc oficines. El Departament ha d'adequar-se al territori, primer per copsar la realitat i, segon, per gestionar millor, i aquí el que plantejem és una Moció que planteja aquesta necessitat i el compliment d'aquesta necessitat: que el Departament s'adeqüi, amb la seva implementació, al territori per gestionar millor la formació professional ocupacional. Amb cinc o amb set oficines no és possible gestionar aquests recursos d'una manera eficient, d'una manera adequada.

El segon punt de la nostra Moció és la creació dels òrgans de participació institucional. Aquesta podria ser una proposta considerada d'aquestes força constructives, no gens agressives. El que estem dient és la possibilitat que votin un punt de la Moció que el que faria seria complimentar o establir una voluntat política de complimentar allò a què vénen obligats pel decret de transferències. I repetim que no tan sols permet declarar el compliment de la llei, sinó que els permet declarar o recolzar un plantejament que permeti esmenar ràpidament la situació de manca de compliment de tots els requisits formals a l'hora d'establir la formació, els repartiments del Fons de formació professional.

L'altre dia ho dèiem i ho tornem a repetir: estan en fals. Poden trobar-se que qualsevol centre col·laborador que no li siguin ateses les seves peticions estableixi un recurs i impugni tota la distribució de la formació professional ocupacional procedent del Pla FIP i, dissortadament, tindran raó i l'embolic serà molt gros. Hauran repartit els cursos, s'haurà fet tot això i ens podem trobar en una situació que afectaria al voltant de 10.000 milions; no és una qüestió per prendre-s'ho a la lleugera. Poden fer-ho, s'ha de fer, hi estan obligats; per tant, crec que el lògic és que amb una Moció suficientment positiva donin suport a aquest plantejament.

I, per últim, els donem la possibilitat de superar «el síndrome» que anomenàvem l'altre dia, de Mister Hyde i el doctor Jekyll.

El Sr. PRESIDENT: És «la síndrome».

El Sr. RAÑÉ: La síndrome. Gràcies, president, per la correcció lingüística, la qual afegirem a les altres que ha fet també el servei de la cambra a la Moció.

En tot cas, creiem que és possible superar aquesta actitud refractària; creiem que no es tracta de fer una administració paral·lela, es tracta d'alguna cosa més; es tracta d'introduir, de donar participació efectiva a la societat en la gestió, i això aprofitant que avui teníem una representació il·lustre del *land* de Baden-Württemberg, podríem demanar-los, també, com fan ells allò de la gestió dual, i veuríem quins nivells de participació efectiva, com ens van explicar en una comissió d'indústria que va venir fa uns quants anys en un intercanvi, com la participació dels agents sindicals i els agents patronals en l'Administració és fonamental en la gestió i en la programació. Això és el model que estem defensant, això és el model que hem defensat, això és el model que vostès diuen que defensen. Doncs l'únic que queda, ja, és posar-ho en pràctica, i el mecanisme és la negociació.

Per aquesta raó aquesta és una moció conseqüent amb allò que havíem dit al principi: observem que hi ha més centralització, més participació i menys coordinació, i proposem una descentralització administrativa en el territori del Departament, participació i negociació. I per aquesta raó els proposem, a tots els grups de la cambra, que donin suport a aquesta Moció subsegüent que hem presentat a la nostra interpellació.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. No hi ha esmenes; els grups es poden posicionar. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Barceló té la paraula.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president, molt breument. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup creu que el problema de fons avui dia és que, encara que l'Inem ha disposat d'un pressupost elevadíssim dedicat a la formació professional ocupacional, les petites i mitjanes empreses no han arribat a beneficiar-se d'una manera efectiva d'aquests recursos. De fet, el model de la majoria dels cursos respon més aviat a les necessitats de les grans empreses i als interessos de certes escoles semiprivades al marge de la legalitat vigent, però recolzades per part de l'Inem. El model de formació professional ocupacional més eficaç és, segons el nostre entendre, l'alemany, per la senzilla raó que a Alemanya són els empresaris els que paguen la quota de formació professional al centre que ells mateixos trien, i hi envien les persones que volen contractar perquè s'hi formin. Hi ha un vincle directe entre els empresaris, que són els que generen els llocs de treball, i els centres de formació.

Per això mateix, senyor president, no creiem que aquesta Moció sigui..., recolzi aquesta nostra idea, i ens abstindrem a la votació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Simplement per anunciar que coincidim amb els arguments que ha exposat el senyor diputat del Grup Socialista, que votarem afirmativament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Per dir, senyor president, que nosaltres hem escoltat amb molta atenció i ens hi pronunciarem, també, favorablement, sobretot perquè planteja la necessitat urgent d'aquesta negociació a tres bandes que concreti de manera eficaç el que ara es fa damunt del paper de manera insatisfactòria.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, vaig seguir amb atenció la interpellació i després he llegit, del *Diari de Sessions*, la intervenció del senyor Rañé i del conseller en aquell moment. Jo, la veritat, malgrat els esforços del senyor Rañé a aparentar que hi ha una alternativa, jo no hi veig diferències bàsiques. Crec sincerament que el conseller va donar respostes satisfactòries als seus ne-

guits. Poden haver-hi diferències de matís —per què no?—, però sobre els objectius i de la manera que havia de funcionar la formació ocupacional a Catalunya no sé veure diferències entre el que plantejava el senyor Rafé i el que contestava el conseller. Fins i tot fa un moment el senyor Rafé diu: «Oh!, si vostès diuen el mateix que jo, el que fa falta és que es faci.» Llavors, en tot cas, és una diferent percepció; vostès creuen que no es fa, nosaltres sí que creiem que es fa o que es va fent de forma progressiva.

Perquè, és clar, aquí uns dels problemes és vejam si posem l'arada davant del bous. El conseller en la interpellació va comentar que feia hores —em sembla que va dir hores o dies— que sabia quina seria l'assignació que se'n traspassaria de l'Administració central amb algunes sorpreses, també va dir; com el tema de les beques, crec recordar. A hores d'ara no ho sé, perquè no li he preguntat; però fa pocs dies no s'havien rebut els cabals i, per tant, és clar, quan s'ha de negociar, s'ha de negociar amb tots els elements. *(Pausa.)* Ahir diu que va rebre-ho; fantàstic. Doncs a partir d'aquí és quan es podrà donar compliment a la Moció que vostè presenta perquè el Govern va contestar-li que ja hi està d'acord.

Crear obres de participació: ell va parlar del Consell de Treball i que s'estudiaria, tan bon punt tinguessin tots els elements, la conveniència o no de crear-ne. Endegar negociacions amb els agents socials: el conseller ho va dir el dia 10 de juny, que en una nova fase de converses —i vostè no les va dir; per tant, n'hi deu haver hagut, ja—, tan prompte se sabés això —mirin, diu que ho van rebre ahir—, se'n tornaria a parlar; per tant, ja li dona satisfacció. I, quant a adequar el desplegament territorial del Departament, sempre és una qüestió opinable. A mi m'ha semblat veure per part seva una solució més burocràtica, més oficines... Vostè creu que són poques; nosaltres no creiem que amb més burocràcia se solucioni, sinó que creiem més adequada la política del Departament de pretendre que els vuit-cents centres que fan formació ocupacional es transformin realment en oficines informadores dels cursetistes. És un opció, la de vostès, més burocràtica; la nostra, des d'una altra perspectiva.

Per tant, com que creiem que el conseller va donar perfecta satisfacció al que vostè demana, com que no hi havia diferències substancials, i creiem sincerament, doncs, que no li cal aquest impuls al Govern perquè ja està compromès —és a dir, votem o no votem aquesta Moció, vostè li podrà exigir, el seu Grup, al conseller, el mateix que vostè demana, perquè ell ja s'hi va comprometre—, per tant la creiem innecessària i és per aquest motiu que nosaltres hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiló.

Es passa a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 44 en contra i 2 abstencions.

Passem al trenta-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la política penitenciària, presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Joan Oliart. *(Remor de veus.)* Espera un moment a començar, que hi hagi... *(Remor de veus.)* Silenci! *(Pausa)* Comenci.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, difícilment trobaríem un debat com el que dona lloc a aquesta Moció, el debat de la interpellació sobre política penitenciària, amb un resultat més clar. El Consell Executiu, Departament de Justícia, no té pla de localitzacions i contruccions de centres penitenciaris; el conseller no sap, el conseller no contesta. No sabem si aquell famós pla, pla secret, per altra banda, de descongestió urgent de la Model s'ha paralitzat, i si s'ha paralitzat, per quins motius? No sabem quan es tancarà la presó de dones de Wad-Ras; no sabem quan es tancarà la presó de joves de la Trinitat; no sabem quan es farà la presó nova de Tarragona; no sabem quan es farà la presó nova de Girona.

La Constitució diu que les institucions penitenciàries tenen un doble objectiu. El primer, la retenció i custòdia dels detinguts, presos i penats, però, senyores i senyors diputats, en unes condicions de dignitat que avui no es donen en la majoria dels centres, no en tots, en la majoria dels centres, en quasi tots els centres antics. I el segon, la reeducació i la reinserció social dels sentenciats a penes privatives de llibertat; precisament amb la filosofia d'aprofitar el temps en què els interns estan sota la custòdia de l'Administració per donar-los aquella preparació que potser la societat els va negar o que no van tenir accés a ella en els seus primers anys, per fer-ne ciutadans que en sortir de les administracions penitenciàries o les institucions penitenciàries es puguin guanyar la vida legalment.

La tesi de la interpellació, la tesi del Grup Socialista, és que no és possible aplicar el tractament adequat en les actuals condicions de massificació. I quines són aquestes condicions? Això es va dir bastant en la interpellació i només en diré les qüestions més bàsiques o les que considero més rellevants. L'índex d'ocupació actual és del 2,08, sent l'òptim el del 0,60. Estem, doncs, quatre vegades per sota: de quatre a sis interns per cella són les conseqüències en presons com la Model, Girona i Tarragona; dormitoris col·lectius de divuit, vint, vint-i-dues persones a Wad-Ras; unes condicions inadequades per al tractament del joves en la presó de la Trinitat; no-separació entre joves i adults en la majoria de les presons; no-separació entre penats i preventius; de tres-cents a quatre-cents interns que estan complint condemna fora de Catalunya, sent ciutadans de Catalunya; sense hospital psiquiàtric, que va donar lloc no fa gaire que hi hagués un mort a la presó de Ponent, precisament, un malalt psiquiàtric al qual havien lligat amb les manilles al seu llit.

La Moció pretén donar una solució a aquests dèficits. El primer dels punts, precisament, el que constata són aquestes deficiències actuals, degudes, principalment, a la massificació i que, com he dit, impedeixen dur a terme qualsevol procés de rehabilitació.

El segon punt: que el Consell Executiu presenti en el Parlament un informe exhaustiu en relació amb la situació, les previsions i les necessitats de les institucions penitenciàries per a la present dècada. Fa temps que això es demana i també fa molt de temps que això no es presenta. L'únic pla, i va ser un pla indicatiu, que es va presentar l'any 1983, va finalitzar, ja, la seva duració o les previsions que feia l'any 1986; ja fa d'això bastants anys.

I el tercer punt, per fi: que es normi, que es creï, millor dit, una creació interdepartamental en què hi siguin, doncs, representades diverses conselleries que tenen molt a veure amb un pla de localitzacions i de construccions. I això en quin marc? Doncs, en un marc de la normativa d'aquest Parlament; és a dir, conforme amb la Moció 8/I d'aquest Parlament, de l'any 1981. Fixem-nos si parlem de lluny. I per què es va fer aquella resolució en aquest Parlament? I què diu aquesta resolució? Doncs, el seu primer punt diu que els establiments penitenciaris que es construeixin a Catalunya no poden sobrepassar la capacitat de tres-cents cinquanta places, i que es farà d'acord amb el criteri de la dispersió geogràfica. I per què va donar lloc a aquesta resolució, quin debat hi havia en aquell moment? Doncs, en aquell moment el Consell Executiu tenia previst concentrar en una sola ubicació a Subirats, en l'Alt Penedès, tenia, doncs, pensat ubicar en un sol centre, en una sola ubicació tots els centres penitenciaris que eren necessaris. I nosaltres dèiem que això no era possible, no era adient per a Catalunya de concentrar tots els mòduls penitenciaris en un sol indret, perquè això és indubtable que anava en contra de la filosofia de la Llei general penitenciària, en contra de la filosofia de la Constitució i, a més a més, era un impacte comarcal inacceptable de cap de les maneres.

Com que en aquell moment el Grup de la majoria no tenia majoria absoluta en aquesta cambra, i li donaven suport el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup de la UCD, tant el Grup d'Esquerra Republicana com el Grup d'UCD van recolzar aquesta Moció i, per tant, és norma, és resolució d'aquest Parlament. I com que no n'hi ha hagut cap altra que desmentís o que contradigués aquesta Moció, està clar que l'actual filosofia del Parlament, la política del Parlament en matèria penitenciària és aquesta i no una altra. I ho dic perquè sembla que en aquest moment hi ha també una inclinació, una inclinació a construir a Can Brians aquesta ciutat penitenciària que no volem, a concentrar en una localització com Can Brians diversos mòduls que haurien d'anar i que haurien de ser centres penitenciaris específics i en un altre indret.

I amb això, també, seguiríem una política que és precisament la del Grup de la majoria i del Govern actual, perquè el president de la Generalitat en el seu primer discurs en aquest Parlament, en el discurs d'investidura va dir: «Nosaltres assumim el compromís de construir centres penitenciaris petits, especialitzats i dispersos.» Això és el que va dir i com que després no ha dit res més és també —suposo— o hauria de ser la política del Consell Executiu.

És aquesta una situació que no ens afavoreix, que no dignifica la democràcia i que Catalunya no mereix, i que per tant hem d'acabar amb ella. Un sistema penitenciar humà, senyores i senyors diputats, dignifica i honora la societat que verifica. Un sistema penitenciar democràtic ha de ser un instrument essencial de la solidaritat; quina major solidaritat que sobre aquells que pesa tot el pes de la llei i que estan, doncs, reclusos. Un sistema penitenciar eficaç és també un instrument per reduir la inseguretat i garantir una convivència pacífica. I ho dic per aquells que estan més preocupats per la inseguretat que per altre tipus de qüestió. Perquè és clar que si de les institucions penitenciaris en surt una persona per guanyar-se la vida —que pot guanyar-se la vida— d'acord amb la llei, d'acord amb uns coneixements que allà se li han donat, és clar que és un delinqüent menys que hi haurà al carrer.

Però això necessita una política activa, una política activa que afronti amb decisió aquesta qüestió essencial, que és la de la ubicació i construcció de nous centres penitenciaris, de nous establiments, que dialogi i convenci el conjunt de la societat que això és necessari, que sensibilitzi l'opinió pública, que prioritzi —que prioritzi també— i que esmerci els mitjans, els esforços i els diners necessaris; en una paraula, un pla. És el que estem demanant.

És clar, pot ser que demanar-li això tan elemental a un govern convergent és anar contra la pròpia naturalesa de les coses. Un govern que fes tot això segurament que no seria un govern de Convergència i Unió, però de totes maneres som optimistes i esperem que això canviï.

Demano per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el seu vot favorable als tres punts de la Moció que acabo de defensar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president, i ja veu que he estat matemàtic.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Ha presentat esmenes, tres esmenes, el Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Diputats i diputades, en primer lloc, posicionar-nos i dir, aprofitant la intervenció per les dues qüestions, per posicionar-nos i defensar les esmenes, que ens posicionarem, en tot cas, a favor de la Moció del Grup Socialista. Però voldríem i li demanaríem molt especialment al company Joan Oliart que ens acceptés aquestes esmenes que creiem que, d'alguna manera, acaben d'arrodonir el que ell tan brillantment ens ha explicat.

La primera de les nostres esmenes és important per a nosaltres, perquè si bé la Moció socialista constata, textualment diu: «les greus deficiències del sistema penitenciar a Catalunya», nosaltres entenem que bé que aquestes deficiències hi són i són greus, que hi ha hagut una certa millora en els darrers temps. Crec que això és de justícia reconèixer-ho i per això entenem i voldríem que la nostra esmena fos acceptada quan diem que constata que, malgrat una certa millora en la situació penitenciària a Catalunya, segueix havent-hi un problema.

Això crec que hauria de facilitar que el Grup de la majoria votés a favor d'aquesta Moció perquè crec que ningú pot dir en aquest moment que la situació penitenciària a Catalunya és bona; és cert que millora, és cert que és una situació heretada d'abans que era realment dolenta, però ningú ens pot dir que no hi ha una massificació, que la situació sanitària no està controlada i que realment molt sovint no es controla els drets humans dels presos.

Per tant, voldríem en aquest sentit que es donés suport a aquesta esmena nostra. En aquest sentit, voldríem tornar a fer referència a l'Informe del Síndic de Greuges, que vam debatre ahir, nosaltres li vam donar un absolut suport i també el Síndic anava en el mateix sentit que nosaltres hem fet les esmenes. El Síndic deia textualment: «Encara que som lluny de sentir-nos satisfets amb la situació dels centres penitenciaris a Catalunya, però és cert que s'ha fet un pas considerable, sobretot en el problema de la massificació.» Per tant, aquesta seria la nostra primera esmena.

Amb els altres punts estem totalment d'acord amb el que ha presentat el Grup Socialista. Voldríem, però, demanar —i en aquest sentit ho hem esmenat— que es fes una especial menció

al tema de l'hospital penitenciari i també de l'especial situació a les presons de dones i també, segurament, de joves. El tema de l'hospital penitenciari és un tema d'una urgència gran. En aquests moments jo m'he llegit atentament respostes del conseller de Justícia a preguntes a diferents diputats sobre quants malalts de sida hi han, per exemple, que és el primer problema sanitari a les presons, i dóna unes xifres, però són xifres dels malalts que ja han demostrat externament la sida. De seropositius, dels presos, n'hi ha una quantitat tan gran, amb un augment geomètric d'aquesta malaltia, que realment fa que si no es crea un hospital penitenciari, de vegades, el respecte als mateixos drets humans dels malalts i dels reclusos no malalts, la situació sigui molt greu.

Estem parlant aquí i el company Joan Oliart, gran coneixedor del tema penitenciari n'ha fet esment, que una societat democràtica ha de tenir les presons amb dignitat. I això, evidentment, ens sembla que ho tenim tots clar. Però jo voldria dir-vos més. De vegades, el tema tan greu de la situació en què corren, sobretot els joves reclusos que són internats per primera vegada, de possibilitats d'encomanar-se una malaltia tan greu fa, de vegades, que els mateixos jutges de guàrdia no s'atreveixin a enviar un jove a la presó. No s'atreveixen perquè saben que no només el condemnen a una privació de llibertat, sinó que també el condemnen a la possibilitat d'agafar una malaltia que, avui per avui, és mortal. I això ens ho diuen cada dia els jutges. Per això entenem que la creació d'aquest hospital penitenciari és d'una urgència greu.

El tema de les dones empresonades. Bé, les dones pateixen a les presons discriminacions que patim també les dones de la societat, però hi han punts especials que s'haurien de tractar a les presons de dones, com és el tema ginecològic. Recentment —tots ho hem llegit a la premsa— hi han dones que han donat a llum sense cap ajuda a la presó, però hi ha un tema fonamental pel qual he fet aquesta esmena, que és el tema dels treballs penitenciaris. És a dir, el tema dels tallers de treballs penitenciaris per a dones; quasi totes elles no tenen possibilitat de tenir un treball adient. Els fan fer flors, flors i més flors, que són les mateixes flors que jo recordo que feien fer a les preses quan jo estava a la presó de Trinitat —que llavors era presó de dones, no de joves— a les èpoques dures del franquisme. Jo recordo que les preses anaven fent flors i jo els vaig preguntar a aquelles mal anomenades —de mal record, millor dit— *cruzadas*, que eren les que ens vigilaven: «I per què els fan fer tantes flors?» Diu: «*Es para que se distraigan.*» Bé, en aquests moments, en una època moderna i democràtica, entenem que no és un problema de distreure les preses, sinó que és un problema que tinguin un treball perquè puguin reinserir-se a la societat. És el dir, el fet de tenir un treball és potser l'única manera amb què poden reinserir-se a la societat.

Estem d'acord, per tant, amb aquests dos punts del Grup Socialista; només li demanaríem que ampliés aquest tema perquè entenem que són fonamentals. Entenem també que tant un problema com per a això... També en la darrera qüestió hem tornat a insistir en el tema de l'hospital penitenciari. Entenem també —i n'ha fet menció el company Joan Oliart— que el problema de la Model i de massificació de la Model realment ve de lluny, però que és una cosa talment greu que segurament no respecten —ja ho he dit— els drets humans allà.

Per tant, entenent i felicitant el company que ha fet la Moció, perquè, per tant, creiem que és important tractar-los i que

no podem defugir aquest problema social que tenim aquí a Catalunya, que no vol dir que no recordem també que a nivell de Govern central, espanyol, també tenen les presons moltes deficiències greus i que, segurament, a la futura reforma del Codi penal —i ho dic per tots el grups que tenen parlamentaris a Madrid— s'instaurin altres mesures que no fomentin només aquesta massificació a les presons —sobretot per als joves—, altres mesures que no planteja en aquests moments el grup majoritari a Madrid, com és el tema de la *probation*, dels fins de setmana, etcètera, quantitat de qüestions que podrien fer que en un futur una societat democràtica no tingués aquest tema de les presons en una situació tan infrahumana com la que hi ha en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Grup Parlamentari Popular: té la paraula el diputat senyor Simón Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el posicionament del nostre Grup al davant d'aquesta Moció del Grup Socialista porta una certa dificultat i aquesta certa dificultat jo diria que es decanta més bé pel concepte que nosaltres tenim del diputat que ha presentat la Moció, que a més de conèixer molt bé el tema ha demostrat sempre una tasca molt important i que no li han vingut ni tan sols inconvenients a visitar les diverses presons que hi han a Catalunya, o sia que ens trobem amb un «sí, però...» Llavors, jo intentaré explicar el perquè d'aquesta dificultat.

Per una part entenem i també compartim la preocupació del diputat senyor Oliart sobre la greu situació penitenciària, que és deguda tant a la manca de pressupost com als fets prioritaris —és a dir, els fets prioritaris que un Govern té en el moment de confeccionar el pressupost.

Pressupostàriament és el mateix que passa amb el Departament d'Agricultura, on percentualment són més altes les parts del pressupost que destinen altres cambres autonòmiques amb prioritats polítiques oposades en aquests dos conceptes, almenys en aquests dos conceptes d'agricultura i tema penitenciari.

En conseqüència d'això, què vol dir? Vol dir que les diferències són menys greus que les que hi han actualment a Catalunya. No obstant, no podem deixar de reconèixer que el Departament de Justícia, malgrat haver rebut uns traspassos amb certa precipitació i que hauria sigut millor esperar a negociar amb més coneixement del tema penitenciari, de la realitat penitenciària, ha realitzat una tasca variant a millor les condicions de qualitat de l'entorn i no es pot dir, ni de bon tros, que la gestió del Departament de Justícia hagi estat un fracàs. Al contrari, jo m'atreveria a qualificar-la d'un cert èxit.

Per una altra banda, les xifres comparatives de 1984 a 1992 referent a l'índex d'ocupació demostren un cert increment i no es pot pas dir que això hagi sorprès l'Administració, si es té en compte que en el pla indicatiu presentat l'any 83 ja es preveia el que ha estat la població reclusa, però també és veritat que l'índex d'ocupació en el moment dels traspassos hauria d'ésser rectificat de l'1,106 a l'1,60, que era l'immediat a l'aplicació de la modificació dels articles 503 i 504 de la Llei d'enjudiciament criminal, i per tant el creixement d'aquest índex és del 0,48 i no del 0,974. I, a més, s'ha de reconèixer que s'han millorat les condicions de les presons, és a dir, que ha augmentat la qualitat malgrat no haver-se modificat l'índex d'ocupació.

També s'ha de reconèixer que la Moció del Grup Socialista podria ésser recolzada perquè seria una forma de dur la política penitenciària; però també és veritat que el nostre Grup sempre ha estat partidari d'anar avançant més que d'anar planificant. I amb més raó en el cas de la política penitenciària, en la qual un pla de localitzacions el que pot fer és crear malestar a les poblacions afectades ja que, desgraciadament, a l'egoisme humà li costa —al final hi entra, però li costa— entrar en principis de solidaritat.

Insistim, doncs, que es projecti i es construeixi el proper centre penitenciari. Deixem que el Departament de Justícia creï les comissions interdepartamentals que ajudin a resoldre el problema, i després insistirem una vegada i més vegades per la construcció d'un altre centre penitenciari, i així anirem avançant.

Si el diputat del Grup Socialista admet l'esmena, la primera esmena d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres votarem favorablement el primer apartat i ens abstindrem en els altres dos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quin dubte hi ha que de les coses que no es veuen, ni es veuran, a les Olimpíades a Catalunya la més seriosa segurament i la més dramàtica és la de les presons. Jo suposo que tots estem d'acord —i faré un toc especial als companys de la majoria— sobre aquesta greu situació.

Vull dir que aquest problema ha estat preocupació del Govern. A instàncies del conseller Trias, la setmana passada, el diputat Reguant i jo mateix vam estar quatre hores a la presó de Quatre Camins i vam recórrer totes les seccions, tots els espais, amb especial temps i dedicació pel que fa al sector dedicat als toxicòmans.

Constatar, i que consti i, per tant, recolzaríem el retoc que ha presentat Iniciativa: primera, que a Catalunya aquesta situació és greu. Segona, que es fan esforços importantíssims, Quatre Camins n'és un exemple. Per resoldre aquest problema, amb això nosaltres demanem no anar-nos de vacances amb el regust que va quedar ahir a la cambra, i demano especialment a Convergència Unió, demanarem vot separat d'aquest primer punt. Si poden votar a favor d'aquesta evidència, que el problema és greu i que s'estan fent coses, només com a constatació, després que votin negativament a la resta, també ho entendríem —diguem-ne—, d'aquest primer punt no ho comprendríem.

Segon, pel que fa al segon punt de la proposta dels companys socialistes, instar el Consell Executiu a presentar en el termini de tres mesos un informe a nosaltres ens sembla d'una evidència esclatant, i potser hi haguéssim afegit, només que no cal enfarfegar la qüestió, que això s'hauria de fer ja permanentment, contínuament, tenir aquest informe de com va seguint el moviment penitenciari a Catalunya i la seva adequació a la nova modalitat de presó que, dia a dia, diguem-ne, la societat va originant.

Pel que fa a la proposta o modificació que han presentat els companys de la Iniciativa, sobre l'hospital penitenciari, nosaltres, amb el doctor Reguant, vam estar parlant amb tots els metges que porten aquesta secció, aquest espai dintre les presons. Semblava que la idea no era tant fer un gran hospital peniten-

ciari, com barrejar i anar portant la presó a un contacte amb la societat civil.

En aquest punt, nosaltres no ens pronunciarem, jo diria perquè tant el doctor Reguant com jo mateix vam quedar en suspensió a fi d'aprofundir encara aquest tema i no ens hi pronunciarem. Pel que fa al tercer punt de la Moció presentada, nosaltres demanaríem, ja està fet, però que l'esperit dels companys socialistes ho pogués recollir, que sempre ens espanta quan es parla de terminis breus. Tot i que sembla ser que quan es diu termini breu vol dir no més enllà de quatre mesos, però si l'estudi dura tres mesos, nosaltres entendríem que l'esperit hauria d'haver hagut de recollir, almenys, això de sis mesos, tres mesos per estudiar i tres mesos més per als departaments corresponents planificar i dir on van les presons que fan falta a Catalunya.

(Remor de veus.)

Per la resta, vull dir, aquest és el nostre posicionament i no cal dir que hi votarem a favor. Reitero el que he dit..., encara que s'hagués de suspendre potser un moment la sessió, jo demanaria... (Pausa.). Veig que ara no m'escolten: senyor Camps i senyor Escudé, si us plau, deia que demanaré el punt... (remor de veus), ah, d'acord. Doncs, moltes gràcies.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet jo em referiré a les discrepàncies que el nostre grup té en relació amb els tres punts de la moció, perquè entenc que reiterar les explicacions que ja va ser objecte del debat d'interpellació és inútil, és una pèrdua de temps, i, per altra banda, el *Diari de Sessions* és suficient, doncs, perquè tothom en pugui tenir la seva constància.

Hauré de dir alguna de les coses que s'han dit aquí, tant des del punt de vista del Grup d'Iniciativa per Catalunya com del Grup Popular. Jo penso que la Moció, tal com estava presentada inicialment, no és justa. Naturalment nosaltres no podem compartir el criteri que la situació és caòtica, perquè, de fet, si algun error, crec jo, que en matèria de política penitenciària ha comès el Departament des que va assolir les competències l'any 84 ha fet va ser justament no fer una filmació en presència notarial de l'estat en què van ser entregats els centres penitenciaris de Catalunya (remor de veus), perquè probablement —probablement— ningú de nosaltres reconeixeria en aquests moments cap dels centres penitenciaris —cap, incloent-hi tots els centres penitenciaris. Per tant, jo crec que és indubtable que s'ha fet un esforç important en la millora de tots els terrenys, des de l'alimentació, des de la higiene, des de les activitats tan culturals com educatives, com de qualsevol tipus. S'ha fet un esforç molt especial en el terreny del treball penitenciari, que s'han duplicat les xifres de manera extraordinària, a través del Cire, que va ser creat especialment pel Departament per a aquesta finalitat.

És obvi que no és cap meravella el que hi ha. És evident que també les presons són un reflex de la societat i, per tant, ens hem d'esforçar molt i molt més a millorar-les. És evident. També és un deure de justícia social, aquest, que crec que hi estem implicats tots. Per tant, dit això, també haig de dir que la millora ha sigut substancial i penso que, des d'aquest punt de vista,

encara que també dic que no l'abonarem, l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya és molt més realista que el primer punt presentat pel Grup Socialista. I, des d'aquest punt de vista, jo li he d'agrair.

El segon punt de la Moció fa referència a quelcom que vostès van demanant reiteradament, que és el fet que es presenti un informe des del Consell Executiu. Jo penso que el tema de presons potser és dels temes de què més informació ha tingut aquest Parlament, i no cal dir la mateixa Comissió de Justícia. Primer, suposo per la sana tossuderia del senyor Oliart, en el debat d'aquests temes i, per tant, una múltiple informació sobre el que hi ha i sobre com ha anat la cosa i ha sigut en el ple de la cambra, però és que, a més, en la Comissió hem aprovat sempre les visites en els centres penitenciaris *in situ*, visites que a vegades han durat un dia sencer, i la Comissió ha pogut, no només parlar amb els funcionaris, sinó amb delegació d'interns sense presència de funcionaris ni de la direcció del centre, és a dir, unes visites exhaustives a tots els nivells. Jo crec que més informació de la que disposa la mateixa Comissió de Justícia en aquest moment, en relació amb l'estat dels centres i de l'activitat dels interns, és impossible. Des d'aquest punt de vista, em sembla que presentar un informe sobre allò que coneixem perfectament, i molt especialment el senyor Oliart, seria una reiteració.

I, en relació amb el tercer punt, jo he de dir quelcom que també ha dit el senyor Pujol, en el qual també li agraeixo que hagi dit que ell considera, fins i tot, que podria ser un cert èxit el que s'ha fet en el terreny penitenciar. Ha dit també que un programa de localització, en relació amb poblacions, podria ser conflictiu. Jo crec que això és cert i és una de les funcions nostres també, en relació amb la nostra implicació en la societat, intentar sensibilitzar, no només les persones en si, sinó també les institucions, que calen fer determinats tipus d'actuacions que és humanament desitjable, que és per millorar les condicions de vida de les persones i que s'han d'assumir bé. Jo crec que hi ha testimonis i exemples concrets que aquests tipus d'instal·lacions comporten conflictes, i em sembla que sense tenir un programa de finançament definit, parlar ara de possibles ubicacions, no seria correcte. Penso que si en aquesta legislatura som capaços de fer, des del Govern i també amb la col·laboració de tots plegats, un nou centre penitenciar, haurem millorat molt el tema de la massificació i haurem pogut aconseguir, doncs, aquest programa, que és el d'anar millorant cada dia, no?

Hi ha un altre aspecte a què s'ha referit la senyora Oranich, que jo crec que té tota la raó i que això, també, ens afecta directament a tots: la massificació no es pot combatre només pel fet d'anar creant centres i centres penitenciaris, és evident que s'han de trobar fórmules alternatives al fet de la privació de llibertat, i, des d'aquest punt de vista, nosaltres hem de fer un pas endavant, ser més imaginatius, ser més creadors —si vostès volen hi poden posar altres qualificatius—, però hem d'aconseguir que el nombre de reclusos disminueixi, no que augmenti el nombre d'instal·lacions penitenciàries.

És per tot això, senyor president, que nosaltres, tot i que trobem molts punts de coincidència amb el que s'ha dit aquí, sobretot des del punt de vista d'Iniciativa per Catalunya i del Grup Popular, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció, oberts de tota manera com estem de sempre a continuar tractant

el tema a la Comissió de Justícia i seguir visitant els centres penitenciaris per, òbviament, millorar-los. Crec que és de justícia social reconèixer que les persones que estan tancades no poden tenir més privacions d'aquestes. Però també hi ha un altre aspecte que és important, el nivell de conflictivitat en les presons és un termòmetre a vegades de com s'està a dintre de la presó. Des d'aquest punt de vista, Catalunya, que és l'única comunitat que té competències penitenciàries, no té els nivells de conflictivitat avui que hi ha a la resta de presons de l'Estat espanyol. Per tant, alguna cosa hi ha dintre de les presons que funciona, que fa que aquest nivell de conflictivitat sigui baix. Jo penso que aquest és un bon camí, i em sembla que el director general, senyor Hernández, que, per altra banda, ha tingut pressions de determinats sectors perquè endurís la seva política en relació amb els interns, jo crec que el senyor García Clavel, continuador de l'obra del senyor Hernández, perdó, ha tingut pressions de grups que volien que la repressió dintre de les presons fos més grossa, jo penso que amb molt bon encert ell manté un equilibri entre el que és pedagogia, el que és ajut i el que és, també, repressió dintre de la presó, perquè, òbviament, hi ha màfies dintre de la presó que s'han de reprimir.

És per aquests motius, senyor president, que nosaltres votarem en contra de la Moció, recollint aquests aspectes que ens han informat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Orriols. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes... (*El Sr. Rodri demana per parlar.*) Sí, el senyor Rodri per què demana la paraula?

El Sr. RODRI: Per contradiccions amb una informació que ha donat, que jo voldria precisar, perquè em sembla que és important.

El Sr. PRESIDENT: Digui'm quina és la contradicció.

El Sr. RODRI: La contradicció és que servidor, com la companya d'Iniciativa, han recolzat el procés de millora de les nostres presons, però, almenys en el meu cas, *no* l'aspecte del treball que es fa dintre de la presó. Jo d'això en vaig estar parlant amb el senyor García Clavel el dia d'aquesta visita, i no està bé que en la millor presó de Catalunya en aquest moment encara es facin treballs manuals d'aquells absolutament inútils, que fa trenta anys es feien a la presó. En aquest aspecte no anem encara bé.

El Sr. PRESIDENT: Queda precisada la contradicció, i ara té la paraula el senyor Oliart per pronunciar-se sobre les esmenes presentades; no per fer rèplica, com sap molt bé.

El Sr. OLIAART: Gràcies, senyor president, per recordar-m'ho. Senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc agrair a la diputada, il·lustre diputada senyora Magda Oranich, al diputat senyor Rodri, els elogis personals que m'han dedicat, també al senyor Simó Pujol, i, al senyor Rodri i a la senyora Magda Oranich, el suport que ja n'han anunciat que donaran a la Moció socialista.

La primera de les esmenes que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que ens demana, doncs, que diguem que, malgrat que una certa millora en la situació penitenciària presentada a Catalunya, continuen existint aquestes greus deficiències, nosaltres l'acceptem, i l'acceptem malgrat que, amb bona lògica, no ha estat exactament així, perquè en el moment dels traspassos l'índex de massificació o l'índex d'ocupació era el que era i ara és el que és, i la diferència és notablement en con-

tra. Però, també és veritat que hi havien unes circumstàncies particulars, que les ha destacat el diputat senyor Simó Pujol, i, per tant, per aquesta raó, i també per una raó molt més substancial, que és que el Grup Socialista no està tan interessat a posar en evidència una passivitat que hi ha pogut haver i que dins del nostre punt de vista ha existit, de la política penitenciària del Consell Executiu, sinó del que estem nosaltres més preocupats, que és que d'aquí endavant hi hagi la correcció necessària i que es dissenyi d'una vegada per totes una correcta política penitenciària, és des d'aquest punt de vista que nosaltres acceptem aquesta modificació, aquesta esmena, que, a més a més, ha estat sustentada i suportada pels altres grups de l'oposició que han expressat la seva opinió.

Quant a la resta de les esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa, cap problema a acceptar-les. Subratllar que una d'elles, el tema que fa referència a les presons o al tractament que han de tenir les internes, les preses, doncs, totalment d'acord amb el que ha explicat aquí la senyora Magda Oranich i, és més, jo penso que s'ha de tenir, des d'aquest punt de vista, i aleshores sí que li agafo la paraula al senyor Esteve Orriols, que s'ha de tenir imaginació i, per exemple, una imaginació que no ha tingut fins ara el Consell Executiu és de tenir instal·lacions adequades per a aquelles preses que tenen nens sota la seva custòdia. Experiències que vostès, a més a més, no s'han d'inventar i que només les han de copiar amb el que fan, per exemple, a València o el que estan fent, per exemple també, a Madrid.

També en la qüestió sanitària acceptem aquesta esmena, perquè és una qüestió molt important, que ja s'ha destacat en aquest Parlament en moltíssimes ocasions, que la situació sanitària dels interns de les nostres presons estan sota mínims.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart.

Passem a la votació. (Pausa.) Sí, vol votació separada en algun punt? (Pausa.) Del primer punt.

Perfectament doncs, es vota primer aquest primer punt de la Moció.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 44 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la resta de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de la Moció ha quedat rebutjada per 42 vots a favor, 64 en contra i 2 abstencions.

Passem al trenta-sisè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre l'atur a Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana: té la paraula, per presentar-la, l'il·lustre diputat senyor Reguant.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'atur a Catalunya

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta Moció, com vostès saben, té dos punts, i és con-

següent a la interpeHació que al seu dia es va fer en aquest mateix àmbit sobre l'atur a Catalunya.

El primer punt diu, proposa que aquest Parlament insti el Govern a intentar assolir, en l'àmbit de les seves competències, un marc de relacions laborals propi per a Catalunya i, segon, instar el Govern de Madrid a la urgent conveniència de traspassar la totalitat de l'Inem.

Mirin, a títol d'introducció, voldria jo aquí recordar el posicionament que va fer el secretari general de la majoria en una conferència que va tenir amb quatre secretaris generals dels partits d'aquesta cambra i també amb el secretari general de la Unió General de Treballadors, on d'alguna manera, de manera precisa, com a ell el caracteritza quan es manifesta de les coses que són de la seva competència i ell llegeix al peu de la lletra, deia: «Respecte a la cohesió social, els fons europeus per a la cohesió social de cara a la unitat política europea, no hi comptin, no hi comptin; no hi hauran fons per a la cohesió social», deia el senyor Roca. No hi hauran fons per a la cohesió social, sí que cada país haurà d'arbitrar les mesures perquè, amb els seus recursos, faci la cohesió dins de cada àrea pròpia.

I aquí es feia una lectura, aquest que els parla, molt senzilla, que és dir: si la cohesió l'ha de fer cada país, i no hi hauran recursos, un grup de recursos per finançar aquesta Europa més igualitària, de signe tal vegada federal, com per a Catalunya, per nodrir el seu fons de cohesió social, si els seus recursos els té en mans alienes, si no és mestressa del seu destí en aquest capítol, com farem la nostra cohesió social? És que Catalunya quedarà despenjada de la resta d'Europa? Són paraules del senyor secretari general de vostès, de la majoria. És a dir, no hi hauran recursos per a la cohesió social, senyor Escudé, sí, senyor, i cada país s'haurà de pagar els seus, i nosaltres no podem pagar els nostres perquè en els nostres acords amb Madrid cedim bous i esquesques i no ens quedem res per preveure la nostra desigualtat social.

Dit això, seria bo començar a pensar amb mentalitat menys dependent, i intentar veure si seria possible formalitzar un marc de relacions laborals propi de la nostra Catalunya, basat que, amb tota probabilitat..., jo parlo des del convenciment que nosaltres, els catalans, gestionem molt millor que no pas la gent de l'Estat, sobretot els nostres diners, les nostres coses, dins del nostre territori.

Jo penso que aquest marc laboral propi garantiria d'una manera molt més fiable l'equilibri de les relacions socials malmeses, perquè donaria, controlaria una dinàmica productiva autòctona, amb possibilitats de molta més transparència, d'oferir molta més transparència, i d'un control molt més rigorós dels recursos. Això, tinc la impressió que això ho faríem. (Remor de veus.) Per altra part, per nodrir, per fornir aquest marc de relacions propi, caldria pensar en un sindicalisme propi, un sindicalisme català; però no vull creure per això... Mirin, el sindicalisme català, tots l'hem volgut sempre i no l'hem tingut mai. Vol dir que alguna cosa falla; vol dir que alguna cosa falla. Per tant, o sindicalisme català, o que les grans sindicals que operen a Catalunya amb manaments centrals prenguessin en consciència que estan dins el nostre territori i, com algunes centrals ja intenten fer —alguns dirigents de les grans centrals ja intenten fer—, intenten pensar en català i no en espanyol. Això també podria ser possible i favorable.

Per altra part, la patronal que, per altra part —la gran patronal, em refereixo jo, no la petita i mitjana empresa—, sap molt

bé de quins principis parteix i per quins objectius treballa, seria bo que aquesta patronal, dins de casa nostra, baixés la seva prepotència i pogués tenir una relació amb sindicats i Govern d'una manera més igualitària. Ja sé que això sona una mica a utopisme, perquè les patronals, tristament, no s'han comportat mai així, però l'esperança cal no perdre-la.

Caldria, per altra part, que un govern que pogués prendre decisions per si mateix, a un nivell molt més important del que ara pot fer, que alguns diuen que està fent gestió administrativa, que gestiona la descentralització de la despesa i que, en realitat, moltes vegades, quan ho voldria, ha de dir «aquí no hi arribo, perquè no tinc competències, perquè jo no puc gestionar més enllà de tot això». Jo penso que un marc de relacions laborals propi només portaria beneficis al nostre país i d'alguna manera seria plantejar-nos que nosaltres tenim la voluntat política d'assolir més cota d'autogovern, almenys en aquest terreny o també en aquest terreny de les relacions laborals, que moltes vegades és on rau el desencís social, el desequilibri i l'angoixa de moltes famílies.

El segon punt..., però abans de passar al segon punt, com un exemple del que ara deia, senyor conseller de Treball: vostè sap—perquè em consta que ho sap— el problema que està travessant la Grundig, per un estoc de 200.000 televisors més, no els interessa més estar aquí, malgrat haver fet aquesta empresa una inversió de 600 milions de pessetes el darrer any, malgrat tenir una viabilitat, sembla que sensiblement bona i, en canvi, està en portes de tancament. Què passa, també, amb Metalls i Plateria Ribera? Una situació que amb 200 milions es podria posar a produir i ocupar cotes de mercat, que el té disponible, i que, en canvi, no hi ha manera que ningú posi aquests 200 milions de pessetes, ni hi ha acord social per endegar aquests treballadors en crisi.

Em fa l'efecte que aquest marc seria positiu, caldria per això la voluntat política de proposar-s'ho. Per altra part, dèiem en la Moció que voldríem el traspàs de l'Inem per a Catalunya. Bé, voldríem l'Inem, també ens semblaria la Inspecció de Treball, també la Tresoreria de la Seguretat Social... Tot això hauria de ser lògic per fer un marc de relacions laborals racional, correcte. Però, sobretot, això ho demanaríem pel següent: perquè el perfil que dona el nostre mercat de treball no correspon al perfil del mercat de treball de l'Estat.

Com vostè sap, ha passat ara amb l'atur, tot plegat s'ha despatat l'olla i resulta que es perden 1.200 llocs de treball diaris, amb el que va d'any 110.000 llocs de treball s'han destruït. I no hi ha perspectiva de crear nous llocs de treball, i això em penso que és molt preocupant, perquè ens afecta a tots, directament o indirectament. Moltes vegades jo penso que la gent molt acabada que té grans xalets en les zones on nosaltres vivim, hi està inquieta, hi està inquieta perquè no té el gest solidari de procurar que no es desequilibri tant la societat per sota, perquè mira indiferentment la gent que està en inferioritat social. I aquesta és la realitat. Jo dic que el perfil de la nostra societat, nosaltres tenim sota el 10% d'atur, això es manté, em fa l'efecte que no s'haurà variat malgrat aquest..., aquí no ens ha afectat, és la impressió que jo tinc també... Tenim un PIB superior a la mitjana de l'Estat i d'Europa, tenim una renda per càpita potencial—si la poguéssim gestionar— molt superior a la de l'Estat; tenim una despesa pública molt per sota del que nosaltres voldríem si tinguéssim els nostres recursos; tenim unes modalitats de contrac-

tació fins a disset modalitats que no s'ajusten a la nostra manera de fer i pensar. A nosaltres no ens sembla que les coses puguin anar bé així.

I d'alguna manera així seguiríem i seguiríem; hem de tolerar entre nosaltres gent que està amb un subsidi de beneficència, de 42.000 pessetes al mes, el que gasten vuit de vostès si dinen en un lloc una mica qualificat. És a dir, això no pot funcionar de cap manera. L'Inem pateix a nivell d'Estat un fort desequilibri financer, és cosa evident, no cal provar-la, una disfunció evident, fins al punt que és com un testaferró, que és un paper mullat. Quan pren el senyor Solchaga una decisió, ni la consulta al seu consell general de l'Inem... (*Remor de veus.*) L'Inem rep de l'Estat cada vegada menys, deu punts menys en l'espai de cinc anys, del 87 al 92, i en canvi treballadors i empresaris incrementen els punts d'aportació. D'alguna manera, si un no accepta el primer treball que li ofereix l'Inem a partir d'ara, del Decret, ja perd bous i esquelles, ja queda desprofessionalitzat, ja no li donen més la paga del subsidi d'atur. O sigui, la situació és que aquest Inem que nosaltres encara acceptem, el de Madrid, té un funcionari per cada set-cents treballadors; a Alemanya en tenen un cada setanta. Nosaltres gestionaríem millor, però per a això cal voluntat política de gestionar millor, cal aspirar a més cotes d'autogovern, i cal fer-ho des de la praxi política, no des de la renúncia o el victimisme de l'estar constantment, un, dient: «Bé, és que en realitat no podem arribar a més», no podem arribar a més, si no volem més. Catalunya necessita més recursos per finançar el seu mercat de treball; Catalunya necessita ser més ella a base de polítics que vulguin defensar-la.

(*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Ha presentat esmenes el Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Rafé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria començar fent una afirmació que correspon a una opinió necessàriament política diferent a la sostinguda per l'il·lustre col·lega doctor Reguant, que és que al nostre entendre l'existència d'un marc propi de relacions laborals no és condició necessària ni suficient per solucionar la problemàtica de l'atur. No existeix una relació de causa-efecte entre la solució del problema de l'atur i l'existència o no d'un marc de relacions laborals.

I això podria ser una opinió política, però potser de vegades sempre convé que una opinió intentem cercar algú que ens l'aboni, i que no siguem nosaltres, i un dels que ha constatat que no existeix una relació entre l'atur i l'existència d'un marc propi de relacions laborals a Catalunya ha estat el servei lingüístic de la cambra quan, en la correcció d'errades, planteja com a correcció lingüística... «Moció sobre l'atur», la proposta de correcció lingüística és «Moció sobre l'assoliment d'un marc de relacions laborals i el traspàs a la Generalitat de l'Institut Nacional d'Ocupació». (*Remor de veus.*) És a dir, el servei lingüístic li esmena la plana, canviant-li la Moció, perquè diu «això no és parlar de l'atur», el que vostè proposa en aquesta Moció no és un tema de l'atur, sinó que és una altra cosa, respectable, amb la qual tenim..., no coincidències, però, en tot cas, no hi ha una relació de causa-efecte entre una situació i l'altra, i ho repeteixo, en el meu ajut ve, en aquest moment, el

servei lingüístic de la cambra, que abona aquesta manca de relació causa-efecte entre el que proposa vostè i el tema de què es tractava. En tot cas, només per no ser reiteratiu, com ja vam fer en substanciar una moció subsegüent sobre aquesta problemàtica, jo em remeto al Butlletí i al que vam dir en el proppassat Ple.

Però permeti'm fer un petit esment, també. Fonamentalment, el marc laboral, les relacions socio-econòmiques, estan en una situació d'interdependència econòmica que fa cada vegada menys convenient que tinguem una tendència al reduccionisme per tractar d'aquests temes. Les interdependències econòmiques, la situació econòmica, aquesta sí que és una causa de l'existència o no d'atur, i, per tant, aquest és un element que és difícil tractar des d'aquest plantejament. I, en aquest sentit, dir-li que al nostre entendre tampoc la independència ens resoluria el plantejament de l'atur. Altres raons de caràcter socio-econòmic que sí que són les que hem de plantejar.

En relació amb la seva proposta, el segon punt, dir que el senyor Leguina difícilment podrà negociar la transferència de l'Inem, perquè el «Govern de Madrid» és el Govern de la Comunitat Autònoma de Madrid; l'altre és el Govern de l'Estat, el que té les competències, i, per tant, el Govern de Madrid és el que, d'alguna manera..., és el senyor Leguina el que presideix i jo crec que, en aquest sentit, la Moció tampoc és massa adient en la seva redacció.

I és per aquesta raó que hem proposat dues esmenes, per intentar centrar la discussió sobre l'atur en el que considerem que es pot fer i al nostre entendre s'hauria de fer a Catalunya i que, en tot cas, hauria de recolzar aquest Parlament. I, en primer lloc, entenem que l'atur és, i a més entenem que l'atur és un problema individual i col·lectiu però que la seva magnitud requereix i l'atenció a aquests aturats requereix d'aquest Parlament que prengui, que impulsi actuacions que siguin eficients, que existeix una multiplicitat de factors i de situacions que fan necessària la integralitat de les actuacions, que és una problemàtica amb una complexitat important i que per aquesta raó és necessari aconseguir la integració de les actuacions i que cap conflicte, quan estem parlant de l'atur i dels aturats, cap conflicte institucional justifica o pot justificar l'esterilització de les actuacions adreçades a minvar i a reduir l'atur, encara que aquest estigui baixant. Mentre hi hagi una sola persona, crec que tots tenim l'obligació d'intentar donar-li sortida a aquesta problemàtica.

És per aquesta raó que hem presentat un punt, el primer punt, adreçat i amb uns continguts molt concrets: el primer, plantejem la integració de tots els recursos que hi ha a Catalunya relacionats amb el tema de l'atur, i hem plantejat recursos que en aquests moments no els té, no els disposa, no els gestiona la Generalitat de Catalunya, però que també estan adreçats a atendre aquest tema, com són les prestacions del subsidi d'atur, la gestió de la demanda, de l'oferta, la formació professional ocupacional, els plans d'ocupació i el foment de les iniciatives de treball associat, la integració dels recursos, la col·laboració entre administracions, els tres nivells d'administració que tenim, i la participació dels agents socials.

I hem plantejat també amb la nostra esmena la conveniència de seguir aprofundint la negociació amb l'Administració de l'Estat per assolir, en el terme més breu possible, el màxim de competències per a la Generalitat de Catalunya.

I només per acabar, i per no haver de fer després un joc d'allusions o de contradiccions, dir-li amb tota tranquil·litat que no pateixi ningú: que el sindicalisme català ja el tenim, és el sindicalisme que han decidit els treballadors de Catalunya i el que han recolzat en les eleccions sindicals majoritàriament, coordinat i confederat a nivell d'Estat i pertanyent a una confederació europea de sindicats amb vocació europeista i al moviment sindical internacional.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Poden intervenir els grups no esmenants. El Grup Popular: senyor Simon Pujol, té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, d'entrada cal assumir una realitat i fora de qualsevol subjectivitat partidista: a Catalunya la taxa de l'atur oficial, sense tenir en compte les desviacions que provoca l'economia submergida, es troba per sota del 10%, amb la qual cosa ens apropem als nivells dels països comunitaris més avançats. I això ha estat possible per una raó molt senzilla: no per la tasca de les administracions públiques, que a Catalunya han estat tan generoses en la despesa i en el creixement del dèficit com a la resta de l'Estat, sinó per raó del dinamisme històric de l'empresa catalana, que ha aprofitat millor unes oportunitats que es donaven arreu.

A Catalunya hem aconseguit crear més llocs de treball estables, sense fer referència a l'economia submergida, en relació amb les altres comunitats autònomes, i això ha estat possible dintre de l'actual marc de relacions laborals i amb una mateixa política de contractació laboral i fiscal, la qual cosa demostra que no es tracta tant d'un problema de competències administratives i legislatives com de capacitat de l'empresa i dels agents econòmics i socials de mantenir uns nivells d'aprofitament de la població activa més elevats que a la resta de l'Estat.

Les competències són importants però el que marca la diferència és, indiscutiblement, la qualitat productiva de l'empresa. Ara bé, fer un marc laboral independent a Catalunya de la resta de l'Estat, encara que seria possible, no portaria cap avantatge. Com és possible defensar la disgregació d'un mercat econòmic quan la resta de la Comunitat avança en el camí de la convergència?, creuen que posant fronteres administratives s'afavoreix la inversió i el creixement econòmic de Catalunya?, creuen, en definitiva, que el futur d'Europa pot ésser diferent al que determina el procés de convergència? Tant l'Estat com ho estaria el Consell Executiu, de poder tenir un marc laboral propi, estan totalment condicionats a les decisions comunitàries europees. Per arribar a un mateix objectiu no són necessàries dues administracions.

El Grup Parlamentari Popular considera que aquestes preguntes no poden tenir més que una resposta racional siguin quines siguin les posicions ideològiques d'uns i altres. Els números són freds i no deixen lloc per a jocs retòrics, per això el nostre Grup Parlamentari no recolzarà el primer punt, entenent que el seu contingut no respon a les realitats socials i econòmiques del nostre país, a les seves necessitats, ni a l'esperit de procés de convergència econòmica, social i política comunitària.

Votarem favorablement el segon punt perquè nosaltres també volem per a Catalunya el grau més alt de competències traspasades per l'Estat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Nosaltres votarem favorablement la proposta d'Esquerra Republicana, tot i coincidir que de la presentació que ha fet el diputat senyor Reguant en coses importantíssimes no hi estem d'acord i, evidentment, no coincidirem gens a qualificar que no existeix, o posar dubtes sobre el sindicalisme català.

El sindicalisme català, en concret Comissions Obreres i també UGT, en plena dictadura van donar la batalla important de defensa dels treballadors lligada a les llibertats nacionals; per tant, existeix i ha estat important en la recuperació de les llibertats que avui tenim, el sindicalisme català.

Insisteixo que, malgrat aquesta precisió i malgrat que lluitar contra l'atur vol dir moltes altres coses, com podria ser l'esmena primera del Grup Socialista, que nosaltres compartim, votarem a favor de la Resolució perquè les dues coses que es plantegen, la necessitat d'assolir un marc de relacions laborals propis i la necessitat de traspasar l'Inem, són dos instruments, dos procediments per lluitar, que, evidentment, només amb aquests no s'aconsegueix acabar amb l'atur però que són necessaris.

Per tant, resumint, tot i que discrepem de part de la defensa que l'illustre diputat ha fet de la Moció, els continguts de la Moció els votariem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor Reguant, per a la seva tranquil·litat dir-li que a Grundig s'ha arribat a un acord entre treballadors i empresa fa pocs dies i que l'acord l'han propiciat les gestions de la Conselleria de Treball. Per tant, les parts, de forma autònoma han arribat ja a un acord, per tant, ja és una preocupació menys que té vostè ara, a punt d'anar-se'n de vacances —suposo que com tots.

Bé, entrant ja sobre els temes de la Moció, suposo que tots som conscients que quan votem una moció no votem la intervenció del senyor Reguant, ni la contesta del conseller, ni la meua. Votem una part dispositiva que, literalment, en el primer punt diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a intentar assolir, en l'àmbit de les seves competències, un marc de relacions laborals pròpies per a Catalunya.» Hem de dir, nosaltres, que si fos —tal com diu la Moció— «en l'àmbit de les seves competències», difícilment tindríem «el marc de relacions laborals pròpies» que volem per a Catalunya. Per tant, entenem que hi ha una greu contradicció en aquest primer punt.

Però és que és més, és més: un grup nacionalista com el nostre no pot donar suport a aquest primer punt perquè seria reduir el que ja està fent el Govern i, per tant, recular. La creació, per exemple, del Tribunal laboral de Catalunya, gràcies a l'acord de la patronal amb els dos sindicats majoritaris i el Govern, depassa de molt les competències que té el Govern en aquesta matèria. Per tant —i això quedarà en el *Diari de Sessions*—, qui voti, doncs, recular en un aspecte de la gestió del Govern que ha anat més enllà de les seves estrictes competències no comptarà amb el nostre suport i, per tant, el Parlament de Catalunya no hi donarà suport, ja que tenim la responsabilitat democràtica del que

aquí s'aprova. I, per tant, nosaltres no encomanarem al Govern que faci menys d'allò que ja fa, al contrari, potenciar més enllà del que són les seves pròpies competències i, en fi, suposo que no cal tornar a repetir literalment el paràgraf, que és el que realment votem.

Respecte al segon punt: «Instar el Govern de Madrid a la urgent conveniència de traspasar la totalitat de l'Inem», dir que hi estem plenament d'acord. El primer cop que això es va votar aquí, en aquest Parlament, va ser a inici de l'any 81, proposat per l'honorable senyor Lluís Armet —cal recordar que llavors hi havia un govern de la UCD a Madrid—, amb una frase que també és al *Diari de Sessions*, que alguna vegada l'he tret aquí a col·lació, que diu: «Sense el traspàs de l'Inem no és possible una política de treball a Catalunya.» Convergència i Unió ha demostrat que sí que era possible però coincidim en aquesta precisió que sense aquest traspàs és molt difícil de fer-la.

Però, és clar, a cada legislatura ho hem votat un parell de cops, això: el Parlament està definit, el Govern hi està treballant, perquè, és clar, si el Govern de la Generalitat no cregués en la conveniència de traspasar l'Inem, com s'hagués aconseguit el traspàs de la formació ocupacional? Per tant, hem d'encomanar al Govern quelcom que és evident que està fent i que ja ha obtingut uns resultats.

Per tant, el Parlament de Catalunya —ho repeteixo— en cada legislatura ho ha votat en més d'una ocasió. I el nostre Grup creu que no és oportú votar-ho, doncs, a iniciativa d'un grup concret que en un moment determinat cregui que això és convenient, perquè, fins i tot, en aquesta ocasió l'oportunitat política, quan acabem d'aconseguir el traspàs d'una part important de l'Inem, entenem que el nostre Govern ha de seguir negociant fins arribar a la seva totalitat i és possible que en un altre moment processal, no per impulsar-lo, que ja ho fa, sinó per recolzar la seva activitat, perquè es vegi més reforçat, potser al llarg de la legislatura ho haurem de tornar-ho a votar.

Per tant, ja està votat, està claríssim que Convergència i Unió hi està d'acord, però m'acceptaran els companys d'Esquerra Republicana que no ho fem a impulsos d'Esquerra Republicana, sinó com a responsables de donar suport a la gestió del Govern en aquell moment que creiem que pot ser beneficiós per al Govern que, en definitiva, serà beneficiós per a la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo. Ara es pot pronunciar sobre les esmenes presentades el senyor Reguant; té cinc minuts.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, permetin-me, en primer terme, senyor Rafé, que agraeixi en el seu nom al servei lingüístic, que li ha permès, segons vostè, fer aquest *discernimento* respecte a la meua proposta, cosa que jo no la veig igual, però també em sumo a rebre, de bon grat, qualsevulla ajuda externa que clarifiqui les coses. I està bé.

De totes maneres, jo no sé veure que no existeixi relació entre tenir un marc propi o que la gestió sigui molt dependent d'una altra instància jeràrquica superior, és 17% d'atur a l'Estat, 10% aquí, aquesta és la cosa, no?, eh?, això són xifres que canten. Vull dir que aquí no... Sí, la relació hi és.

Una altra cosa és que vostè digui que avui és un problema d'interdependència, que és un tema complex que, realment, en

fi, en això sí que hi estic d'acord i, precisament el sentit de la meua, de la nostra Moció anava que en aquesta interdependència, la part «inter» la conservaríem i la «dependència» procuràrem que fos cada dia menys. Aquest és l'esperit del nostre Grup fins a un punt on, igual que el senyor Mitterrand, diu que els que votin a favor o en contra de Maastricht tots seran mestres del seu destí, hauran triat el destí de França, a nosaltres ens agradaria triar el nostre destí també en matèria econòmica.

Jo no he parlat, en cap cas, d'independència. En tot cas, ho ha fet vostè, i que amb la independència la cosa aniria més bé, jo ho crec, però vostè...

El Sr. PRESIDENT: Refereixi's a les esmenes...

El Sr. REGUANT: Ho estic intentant fer i perdoni, senyor president, si no aconsegueixo explicar-me més bé (*rialles i remor de veus*), però intento avançar en aquest sentit i procuraré fer-ho encara més bé ara, si puc. (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: No tindrà temps, però vaja...

El Sr. REGUANT: Amb el seu permís, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. REGUANT: Per tant, jo, la proposició que vostè fa, no li puc admetre com a esmena, perquè en realitat m'està dient algunes coses que jo dic en el punt 2. Tot això del Pla integral de la lluita contra l'atur, tots els recursos en joc... Bé, d'alguna manera, això podria dir-se'n un bon segment Inem o, d'alguna manera i amb tota seguretat, el que ara s'està fent és intentar fer això que vostè ha dit, però amb fracàs, sense èxit. Per tant, hauríem de procurar avançar en aquest terreny d'un marc de relacions pròpies que també, contestant al mateix temps alguna altra al·lusió que s'ha fet per aquí, dona la impressió que faríem menys, això és una interpretació molt *sui generis* i moneda de mal pagador. Aquí l'esperit damunt la lletra és avançar per tenir més, no tenir menys, com vostès poden suposar.

Per altra part, el punt segon de l'esmena del Grup Socialista ens sembla que les propostes que nosaltres fem poden o no, ser compatibles amb l'Estatut i la Constitució, en tot cas sí que entenem que haurien de ser necessàriament compatibles amb el progrés del poble de Catalunya. I si per a aquest progrés aquest Estatut queda curt, els proposaríem la reforma, que ja ho hem fet. I si aquesta Constitució no servís, també la proposaríem quan tinguéssim força democràtica majoritària.

És a dir, d'alguna manera el que vinc a dir-li és que no accepto les dues seves esmenes perquè d'alguna manera sí que posen l'accent per part de vostè que les coses tal com estan no estan tan malament; jo, en això, discrepo, i, en canvi, voldria un marc de negociació català.

I en el segon punt el marc estatutari constitucional mereix tot el nostre respecte fins..., en tant que no el puguem modificar.

Només voldria per acabar, senyor president, dir dos mots sobre el sindicalisme català. En fi, que ja el tenim, diuen. Bé, sí, hi ha un sindicalisme català, que ja el tenim...

El Sr. PRESIDENT: Això ja és propina, eh? Però segueixi.

El Sr. REGUANT: Me la deixa, eh?, senyor president, és un permís, sense ànim de...

El Sr. PRESIDENT: Que quedi clar, eh?

El Sr. REGUANT: Com que tanco la sessió, potser m'ho concedirà, el senyor president. (*Rialles*.)

El Sr. PRESIDENT: I que no serveixi de precedent.

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies, senyor president. Doncs, per dir que sí, que el sindicalisme català existeix: el que jo volia dir és que tingués unes connotacions més damunt del terreny, més amb un altre tipus de vessant més deslligat dels grans acords supranacionals, i també voldria dir en honor a la veritat que si d'algun sindicalisme català podem parlar amb respecte i admiració és d'aquell sindicalisme que va nodrir els grans anys de la lluita del proletariat contra la patronal el primer terç de segle —em refereixo a l'anarco-sindicalisme—, on des d'aquí jo l'esmento amb certa emoció, perquè els paràmetres dels partits dels ciutadans amb les condicions en què els va tocar viure va ser un sindicalisme molt digne i a voltes útil.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Procedirem a la votació.

Senyores diputades... (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar*.) Sí, el senyor Pujol, per què demana la paraula?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Per demanar votació separada de...

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Votem. Són dos punts. Primer votarem el primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 8 vots a favor, 86 en contra i 6 abstencions.

Es vota l'altre punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat rebutjat per 10 vots a favor, 84 en contra i 6 abstencions.

Abans d'aixecar la sessió, la presidència... (*El Sr. Saura demana per parlar*.) Sí, digui'm.

El Sr. SAURA: Senyor president, com que hem canviat de vot en relació amb el que jo havia manifestat, li demanava la paraula simplement per dir que jo he fet una explicació de quin era el sentit del nostre vot precisant que no estàvem d'acord amb la valoració sobre el sindicalisme català que el senyor Reguant havia fet; en el torn en què el senyor Reguant s'ha posicionat sobre les esmenes, ha fet unes declaracions en relació amb el sindicalisme català que de cap de les maneres podem compartir i que, fins i tot, ens ha obligat a abstenir-nos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Abans d'aixecar la sessió, la presidència proposa guardar un minut de silenci en record i homenatge del que fou mestre de catalanitat, l'escriptor Joan Fuster.

(*La cambra serva un minut de silenci*.)

Moltes gràcies. S'aixeca la sessió.

(*És un quart de dues del migdia i vuit minuts*.)

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebra l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per (gir/xeu al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

